

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501

Ügyszám: 376/2009/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

104/2010. (III. 17.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) budapesti lakos panaszos¹ 2009. július 6-án előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2010. március 17-én megtartott zárt ülésén – dr. Juhász Imre elnökhelyettes és Fráterné dr. Ferenczy Nóra testületi tag különvéleményével – született állásfoglalását

megküldi az Országos Rendőrfőkapitánynak.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos részt vett 2009. július 4-én az Erzsébet téren tartott demonstráción, ahonnan a rendőrség 18 óra 50 perc körül igazoltatását követően a Gyorskocsi utcai fogdába előállította, végül több óra hosszú fogva tartását követően másnap hajnalban engedték ki. Sérrelmezi, hogy nem közölték vele az előállítás indokát, illetve azt, hogy vádolják-e valamivel.

II.

A tényállás tisztázása érdekében a Testület megkereséssel fordult a Budapesti Rendőrfőkapitányság (a továbbiakban: BRFK) vezetőjéhez. A rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

A rendőrség a Testület felvilágosítás-kérésére az alábbi dokumentumokat küldte meg.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

1) A panaszolt helyszínen és időpontban fokozott ellenőrzést rendelt el Budapest Rendőrfőkapitánya a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 30. § (1) és (3) bekezdése alapján. Az egyedi utasítás szerint 2009. július 4-én 0 órától 24 óráig Budapest teljes területére érvényben volt az intézkedés.

A rendelkező rész alapján az állomány feladata az volt, hogy figyelemmel kísérje a rendezvényekre érkezőket és megakadályozza jogsértések kialakulását. Ennek keretében szűrőpróbaszerű igazoltatásokat, ruházat-, csomag- és járműátvizsgálást hajthatott végre.

A fokozott ellenőrzést elrendelő utasítás indokolása szerint 2009. július 4-ére nagyszámú demonstráció megtartását jelentették be Budapest területére, amely rendezvényeken várhatóan jelentős lesz a résztvevők létszáma.

Az indokolás kifejezetten utal a Magyar Gárdához köthető demonstrációkra, illetve arra, hogy a Magyar Gárda Hagyományőrző és Kulturális Egyesületet a Fővárosi Ítéltábla jogerős határozatával feloszlatta. Említi, hogy ítéletében a bíróság rámutatott: a Magyar Gárda Mozgalom az egyesület szerves részét képezi, így a döntés a mozgalom feloszlására szükségképpen kiterjed, annak szervezeti kereteit is megszünteti.

Az indokolás hozzáfűzi, hogy a www.magyargarda.hu internetes oldalon megjelent egy felhívás arról, hogy 2009. július 4-ére Budapest, V. kerület Szabadság térre Budaházy György baráti köre és a Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalom – a Magyar Gárda felhívására –szimpátiatüntetést szervez, amellyel az egyesület politikai nyomásra történt megszüntetése ellen kívánnak tiltakozni.

Az indokolás tájékoztatást nyújt arról, hogy 2009. június 20-án egy magánszemély demonstrációt jelentett be Budapest, V. kerület Szabadság térre, azonban a bejelentés elbírálására a rendőrség hatáskörre nem rendelkezett, és erről a bejelentőt végzés útján tájékoztatta. Az érintett terület használatára ugyanis Budapest V. kerület Önkormányzata „díjmentes tulajdonosi hozzájárulást” adott az Összefogással a Belvárosért Polgári Egyesület részére 2009. július 3-tól július 5-ig kulturális rendezvény megtartása céljából. Mivel a közterület-használati engedély kibocsátása következtében a Szabadság tér az említett időszakban nem minősül a gyülekezési jogról szóló 1989. évi II. törvény (a továbbiakban: Gytv.) értelmében vett közterületnek, arra a rendőrségnek gyülekezési jog gyakorlását nem állt módjában tudomásul venni.

A fentiekre is tekintettel Budapest rendőrfőkapitánya úgy ítélte meg, hogy a „bejelentett és tudomásul vett demonstrációk biztonságos lebonyolítása, az esetleges jogsértések megelőzése érdekében” az említett időszakban indokolt élni jogszabályban rögzített jogkörével.

2) A BRFK tájékoztatása szerint 2009. július 4-ére Budapest területére 16 bejelentés érkezett a rendőrséghez a Gytv. szerint minősülő rendezvény megtartásáról, ezen belül

hét rendezvényt kívántak az V. kerületben tartani. Két bejelentő a Szent István térre, két bejelentő a Kossuth térre, további egy-egy bejelentő az Arany János utcába, a Markó utcába és a Nádor utcába jelentett be rendezvényt. A két Szent István téri rendezvény napirendjeként a következőket jelölték meg: „beszéd a Szabadság téren zajlott jogsértésekről”, illetve „szimpátiatüntetés a koncepciós perek áldozatai mellett”; az egyik Kossuth téri rendezvény kapcsán pedig: „tiltakozó tüntetés a Szabadság téri tüntetés megtiltása miatt” (a másik Kossuth téri rendezvény bejelentője napirendet nem jelölt meg).

a) Az első bejelentő 2009. június 20-án 21 óra 39 perckor nyújtotta be kérelmét 2009. július 4-én 17 órától 21 óráig a Kossuth tér 4. szám alatti Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium épülete előtt tartandó rendezvény megtartására. A rendőrségen 2009. június 21-én 18 órakor megtartott egyeztető tárgyaláson a bejelentő a helyszínt módosította, és új helyszínként a szintén V. kerületi Szabadság teret jelölte meg. A tárgyalás jegyzőkönyvét a rendőrség a Testület rendelkezésére bocsátotta, illetve azt szervezői részről elérhetővé tették a nyilvánosság számára.

A jegyzőkönyvben a bejelentő pótolta a rendezvény céljának megjelölését, és rögzítette, hogy a rendezvény célja „a politikai ügyekben üldözöttekkel való szolidaritás vállalása”, továbbá, hogy a rendezők „Magyar Ellenállás” feliratú pólóban jelennek majd meg.

A jegyzőkönyv tartalma azért bír különös jelentőséggel, mert a szervezők azt úgy értelmezték, hogy magában foglalja a bejelentést és a rendőrségi tudomásul vételt egyaránt. Ezzel szemben a jegyzőkönyv szerint a rendőrség tájékoztatta a bejelentőt a jogszabályi körülményekről, és „esetleges” tudomásul vételt említ. A jegyzőkönyv végén a következő rendőri nyilatkozat szerepel: „a BRFK csak a most egyeztetett feltételek maradéktalan betartása mellett veszi tudomásul esetlegesen a rendezvényt annak egyidejűleg történő jelzésével, hogy a BRFK a törvényes határidőn belül elbírálja a rendezvénymegtartási szándékot. Döntését a bejelentővel közli először.” Tehát önmagában az egyeztető tárgyaláson elhangzottak a Gytv. szerinti rendőrségi határozatot nem pótolják.

(A szervezői előadás mellett az állampolgári jogok országgyűlési biztosának AJB 4721/2009. számú jelentése – a továbbiakban: OBH jelentés – is azt említi, hogy 2009. június 20-án a rendőrség először tudomásul vette a Kossuth térre bejelentett rendezvényt. Ezt az előadást a rendőrségi irat cáfolta.)

Az egyeztető tárgyalást követően – 2009. június 22-én – azonban a rendőrség arról értesült, hogy az V. kerület polgármestere a Szabadság térre vonatkozóan díjmentes hozzájárulást adott egy belvárosi egyesület számára a területhasználatra – kulturális rendezvény megtartása céljából – 2009. július 3-ától július 5-éig.

A használati engedély kiadása alapján a rendőrség azt a következtetést vonta le, hogy a tér a Gytv. 15. § a) pontja alapján az adott időszakban nem minősül közterületnek,

mivel nem „mindenki számára korlátozás nélkül igénybe vehető terület”. Ezért a bejelentés tudomásulvétele kapcsán a rendőrség 2009. június 22-én kelt végzésében hatáskörének hiányát állapította meg. A végzés ellen a bejelentő jogorvoslással nem élt.

b) A rendőrség – vélhetően a Magyar Gárda honlapján 2009. július 2-án megjelent hírre reagálva, miszerint a Szabadság térre a rendőrség tudomásul vett egy bejelentett rendezvényt, ezért 2009. július 4-én a Szabadság téren jogszerű demonstrációra várják a résztvevőket – 2009. július 3-án a honlapján közleményt tett közzé, miszerint a rendőrség „2009. július 4-re egyetlen demonstráció megtartását sem vette tudomásul a Budapest V., Szabadság térre. Amennyiben lesznek olyan magánszemélyek és szervezetek – különös tekintettel a Magyar Gárda Egyesületre –, akik ennek ellenére demonstrációt akarnak tartani a Szabadság téren, a rendőrség élve a jogszabályok adta lehetőségekkel, a leghatározottabban fog fellépni velük szemben.”

A Magyar Gárda honlapján a fenti közleményre válaszul több nyilatkozat jelent meg – a fentiek szerint tévesen – hivatkozva arra, hogy a rendőrség jegyzőkönyvben vette tudomásul a Szabadság térre bejelentett rendezvényt. A nyilatkozat azzal zárul, hogy a „jogi úton feloszlatatlan Magyar Gárda ott lesz a Szabadság téren”.

c) A második bejelentő 2009. június 24-én 8 óra 34 perckor faxon küldött kérelmet a rendőrségre, kérve, hogy a hatáskör hiányában tudomásul nem vett rendezvény kapcsán a bejelentő szervezete és a területhasználati engedéllyel bíró egyesület között egyeztető tárgyalást tartsanak.

Ezt követően a bejelentő 2009. július 4-én 10 óra 30 perckor tett bejelentést, miszerint aznap 17 óra 5 perctől 20 óra 30 percig kíván rendezvényt tartani az V. kerületi Kossuth téren, napirendként a következőt jelölve meg: „beszéd a Szabadság téren zajlott jogsértésekről”. A beadvány hivatkozott arra, hogy a Szabadság térre eredetileg bejelentett demonstráció megtartását a rendőrség 2009. július 3-án kiadott közleménye tett kétségessé, és ennek kapcsán kívánt felháborodásának hangot adni a 2009. július 4-ei rendezvényével. A három napos bejelentési határidő betartásával ugyanis a bejelentő szerint a kérdés aktualitását vesztené, ezért van szükség „gyorsreagálású, spontán tüntetés” összehívására.

Budapest rendőrfőkapitánya 2009. július 4-én 13 óra 35 perckor a rendezvényt megtiltotta, az erről szóló határozatot az érintett aznap átvette. A határozat indokolásában rámutat arra, hogy a bejelentő már 2009. június 24-én értesült arról az okról, amelyre a sürgősség kapcsán hivatkozik, hiszen aznap kelt és a BRFK-ra faxon eljuttatott kérelmében arról említést tett.

A határozat hivatkozik a 75/2008. (V. 29.) AB határozat (a továbbiakban: ABH) IV. 5.2. pontjára, miszerint ún. gyors gyülekezések esetén is kötelező a bejelentés, és különösen a három napon belül tett bejelentések esetén kérdéses, hogy a rendőrség mennyiben tudja biztosítani a közlekedés rendjét. A konkrét esetben ez különösen

problémás volt az aznapra bejelentett nagyszámú rendezvényre tekintettel. Az AB határozatra alapítva a rendőrségi határozat szerint „a rendőrség akkor hozhat tiltó határozatot, ha fennáll a Gytv. 8. § (1) bekezdésében foglalt két feltétel valamelyike. Felhívta ugyanakkor az Alkotmánybíróság a figyelmet arra is, hogy a rendkívül rövid időn belüli bejelentések esetén – a tervezett helyszíntől, útvonaltól és létszámtól függően – kérdéses lehet, hogy a bejelentett időpontig biztosíthatók-e a közlekedési feltételek.”

A határozattal szemben a bejelentő jogorvoslattal nem élt.

d) A harmadik bejelentő 2009. július 4-én 15 óra 25 perckor tett bejelentést az aznap 16 órától 22 óráig a Szent István téren tartandó rendezvényre „szimpátiatüntetés a koncepciók perék áldozatai mellett” címmel. A rendőrség aznap kelt és 17 óra 8 perckor kézbesített határozatával a rendezvény megtartását megtiltotta arra hivatkozással, hogy a bejelentés időpontja és a rendezvény megkezdésének időpontja közötti időtartam miatt a rendőrség – figyelemmel az ugyanazon napra bejelentett rendezvények nagy számára is – a rendezvény biztosítására nem tudott felkészülni.

e) A negyedik bejelentő 2009. július 4-én 15 óra 36 perckor tett bejelentést a Kossuth téren aznap 16 óra 30 perctől másnap 0 óra 30 percig tartandó rendezvényre. Budapest rendőrfőkapitánya 2009. július 4-én kelt határozatával a rendezvény megtartását megtiltotta.

A rendezvény céljára – „tiltakozó tüntetés a Szabadság téri tüntetés megtiltása miatt” – reagálva a határozat indokolása kifejti, hogy a Szabadság téri demonstráció kapcsán nem megtiltásról, hanem hatáskör hiányáról született döntés az illetékes polgármester által kiadott területhasználati engedély miatt. A határozat érdemben a bejelentés és a tervezett kezdési időpont közötti időtartam rövidegét és a rendőri szervek aznapi leterheltségét jelölte meg indokként, vagyis azt, hogy a rendőrség a rendezvénybiztosítási feladatokra nem tudott volna felkészülni.

A bejelentő a határozatot 2009. július 4-én 16 óra 44 perckor vette át, majd ellene 2009. július 7-én nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. Az ennek folytán eljáró Fővárosi Bíróság 2009. július 10-én kelt végzésével a felülvizsgálati kérelmet elutasította. A határozat indokolása kifejti, hogy a bejelentett rendezvény nem minősülhet spontán gyűlésnek, mert előzetes megszervezés útján jött létre – ún. gyors gyülekezésnek azonban minősülhet. A bíróság utalta arra, hogy a bejelentés hiányos volta és az idő rövidege miatt a Gytv. szerinti feltételek vizsgálatára nem volt lehetőség, továbbá a rendészeti feladatok ellátására való felkészüléshez szükséges idő sem állt rendelkezésre.

3) A BRFK Rendészeti Szervek Bevetési Főosztály vezetője arról tájékoztatta a Testületet, hogy a kérdéses időpontban és helyszínen a tömegoszlatásra a Biztosítási Törzs utasítása folytán került sor, melyet a Készenléti Rendőrség állománya hajtott végre, az ő felszólító autóikból hangzott el előzetes figyelmeztetés és felszólítás. A

felszólítás pontos menetét a rádióforgalmazási felvételek alapján lehet rekonstruálni. A tömegoszlatás során K9-es paprika spray-t használtak a rendőri erők.

4) A BRFK Hivatalának vezetője a Testület kérdésére 2009. augusztus 13-án kelt levelében közölte, hogy 2009. július 4-én délután az V. kerületi Erzsébet téren több száz fős csoportosulás jelent meg azzal a céllal, hogy egy bejelentés nélküli rendezvényen vegyenek részt.

A megjelenteket 16 óra 58 perckor szólították fel a terület elhagyására, majd – mivel ennek nem engedelmeskedtek – 17 óra 19 perckor a rendőrök megkezdték az igazoltatásokat és előállításokat. A tömeg 18 óra 7 perckor a rendőröket megtámadta, követ, palackokkal, betondarabokkal dobálták a sorfalat, és a cselekményeket felszólítás ellenére sem hagyták abba. Az események kapcsán összesen 190 főt állítottak elő az Erzsébet térről.

A BRFK hivatalvezetőjének levele szerint a kérdéses időpontban és helyszínen a rendőrségnél rendszeresített kényszerítő eszközök típusairól és fajtáiról szóló 63/2007. (XII. 23.) IRM rendelet mellékletében feltüntetett „R-92 könnygázcsozóró palack (spray)” alkalmazására került sor.

5) A rendőrség megítélése – a BRFK hivatalvezetőjének 2009. szeptemberi tájékoztató levele – szerint a rendezvény a Gytv. 2. § (3) bekezdésébe ütközött, ugyanis az mások jogainak sérelmével járt. A levél hivatkozik a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (a továbbiakban: Alkotmány) 62. § (1) bekezdésére, amely a békés gyülekezéshez való jogot biztosítja. Tartalmilag ugyanezt a jogot írja körül a Gytv. 2. § (1) bekezdése.

A válasz idézi az Alkotmánybíróság 55/2001. (XI. 29.) AB határozatában tett kijelentést, miszerint „a szabad jelző nem többre, mint arra utal, hogy a demokratikus Magyarország Alkotmánya az emberi és állampolgári jogok részének tekinti mindenkinek a jogát ahhoz, hogy szabadon vegyen részt gyűléseken, felvonulásokon, tüntetéseken.” (ABH 2001, 449) Határozatában az Alkotmánybíróság egyúttal a gyülekezési szabadság alkotmányos korlátjának minősítette a bejelentési kötelezettséget, amely által a rendőrség eleget tehet a közrend, azon belül a közlekedés rendjének, a képviselő-testületek és a bíróságok zavartalan működésének biztosítására vonatkozó köteletségének.

A rendőrség a rendezvény feloszlatását az alábbiak szerint látta indokoltnak.

a) Figyelemmel arra, hogy a gyülekezési jog gyakorlása szükségképpen érinti harmadik személyek jogát, így mozgásszabadságát. A rendőrség ezért a rendezvény megtartása kapcsán nem csak a rendezvényen részt vevők, hanem a további érintettek jogait is figyelembe veszi, mérlegeli a közelben dolgozó, élő, közlekedő személyek érdekeit. Ezt a mérlegelést a rendőrség konkrét esetben a bejelentési kötelezettségen keresztül tudja gyakorolni.

A levél hivatkozik az Alkotmánybíróság 75/2008. (V. 29.) számú AB határozatában kifejtettekre, miszerint a három napos bejelentési határidő figyelmen kívül hagyásával megnő a közlekedés biztosításának jelentősége, különösen akkor, ha a rendőrségnek csak rendkívül rövid idő áll rendelkezésre, hogy a rendezvénnyel összefüggő feladatokra felkészüljön.

A rendőrségnek a fenti szempontokat valamennyi Gytv. alá tartozó rendezvény kapcsán mérlegelnie kell. A konkrét esetben a Szent István térre két bejelentés érkezett, mindkettő 2009. július 4-én. Az elsőt 10 óra 30 perckor tették, és 17 óra 5 percben jelölték meg a rendezvény tervezett kezdő időpontját, a másodikban 15 óra 25 perckor 16 órára jelentettek be rendezvényt. A rendőrség megítélése szerint az eltelt idő nem volt elegendő arra, hogy a rendészeti feladatok ellátására a rendőrség megfelelően felkészüljön, és ez indokolta a rendezvény megtartásának megtiltását.

A bejelentések és a rendezvények kezdő időpontjai közötti rövid időtartam, illetve az Erzsébet tér esetében a bejelentés hiánya azt eredményezte, hogy a rendőrségnek nem volt ideje és lehetősége felkészülni a közlekedés biztosításával járó, fent utalt rendészeti feladatokra. Az Erzsébet tér vonatkozásában ez azt jelenti, hogy a demonstráció megtartása mások jogainak – például a rendezvényen részt venni nem kívánók mozgásszabadságának – sérelmét eredményezte volna.

A „mások jogainak sérelmét” – mint a rendezvény feloszlásának Gytv. 14. § (1) bekezdése szerinti indokát – a rendőrség a fentiek mellett a Fővárosi Ítéltábla 2009. július 2-án kihirdetett jogerős ítéletével látta igazoltnak, amellyel a bíróság – az elsőfokú ítéletet helybenhagyva – a Magyar Gárda Egyesületet feloszlatta, mely döntése a Magyar Gárda Mozgalomra is kiterjedt.

A rendőrség tájékoztatása szerint a másodfokú ítélet kihirdetését követően a Magyar Gárda honlapján több olyan tartalmú nyilatkozatot tettek közzé, miszerint a Magyar Gárda „feloszlathatatlan”, továbbá hogy az ítélet egyébként is politikai nyomásra született, azt az érintettek elfogadni nem tudják.

A válaszlevél említi továbbá, hogy a Mozgalom és további szervezetek a fenti álláspontjukat hangsúlyozandó a 2009. június 20-án 2009. július 4-ére a Szabadság térre bejelentett rendezvényt, amely a „politikai üldözöttek” melletti szimpátiatüntetés lett volna, – és amelynek tudomásulvétele kapcsán a rendőrség a Budapest V. kerületi önkormányzat területfoglalási engedélye folytán hatáskörének hiányát állapította meg – a Magyar Gárda Egyesület melletti szimpátiatüntetésnek minősítették, arra a Mozgalom tagjait is résztvevőként várták. A Testület megjegyzi, hogy a Magyar Gárda honlapján június 2-án megjelent közleményben a szimpátiatüntetés helyszíneként nem a Szabadság tér, hanem a Szent István tér került megjelölésre, ahová az első bejelentést július 4-én 10 óra 30 perckor tették meg.

A rendőrségi levél hivatkozik az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, Rómában 1950. november 4-én kelt Egyezményre (az emberi jogok és az alapvető szabadságok

védelméről, a továbbiakban: Egyezmény). A rendőrség szerint az Egyezmény joggal való visszaélés tilalmát rögzítő 17. cikke „egyértelművé teszi, hogy az Egyezményben foglalt jogok – így a gyülekezési jog – gyakorlása nem eredményezheti mások jogainak és szabadságának megsértését vagy korlátozását. (Az Egyezmény 17. Cikke a következők: „Az Egyezmény egyetlen rendelkezését sem lehet úgy értelmezni, hogy az bármely állam, csoport vagy személy számára jogot biztosítana olyan tevékenység folytatására vagy olyan cselekedet végrehajtására, amely az Egyezményben foglalt jogok és szabadságok megsértésére vagy pedig az Egyezményben meghatározottnál nagyobb mértékű korlátozására irányul.”)

A válaszlevél értékelése szerint az Egyezményben biztosított jogok társadalmi rendeltetése a demokrácia, a jogállam védelme, és amennyiben egy gyülekezés ezen intézményeket támadja, joggal való visszaélést valósít meg. A jogbiztonság sérelmét jelenti ugyanis, ha a beállott jogerőt, a másodfokú bíróság döntését, lényegében a jogrend egészének biztonságát kérdőjelezi meg.

A Magyar Gárda részéről napvilágot látott nyilatkozatok alapján a rendőrség számára egyértelmű, hogy az Erzsébet téren nem spontán, hanem szervezett demonstrációt tartottak – vidékről sokan érkeztek szervezett formában, egyenruhával –, és ezt nem titkoltan azzal a céllal tették, hogy hangot adjanak véleményüknek, mely szerint a feloszlatásról hozott jogerős ítélet számukra elfogadhatatlan és koncepciós eljárás keretében született.

A rendőrség nem tulajdonít jelentőséget annak, hogy a rendezvény időpontjában a másodfokú ítélet még nem volt írásba foglalva, álláspontja szerint ugyanis azt a kihirdetéshez kapcsolódó fokozott médiafigyelem miatt „köztudomású tény”-ként lehet elfogadni. Világos az is, hogy az érintettek tudatosan – az ítéletről tudva – helyezkedtek szembe a Fővárosi Ítéltábla jogerős határozatával.

Mindezekre figyelemmel a rendőrség szerint a július 4-ei Erzsébet téri rendezvény megtartása az Egyezmény 10. és 11. Cikkeiben biztosított véleménynyilvánítási és gyülekezési szabadság „rendeltetésellenes gyakorlását” jelentette, hiszen a jogbiztonságot támadta (amely a demokrácia és a jogállam tartalmi eleme), ezen keresztül sértve a közrendet, köznyugalmat. A jogállam mint alapérték sérelme pedig megalapozza a Gytv. 2. § (3) bekezdése szerinti „mások jogainak és szabadságának sérelmé”-t.

A rendőrség hivatkozik a feloszlatásról hozott elsőfokú ítéletben kifejtettekre, miszerint az egyesülési jog korlátozásának nem feltétele, hogy konkrét bűncselekmény megvalósuljon, és analógiaként alkalmazva a gyülekezési jog kapcsán a jogsérelem absztrakt fennállása elegendő ahhoz, hogy a Gytv. 2. § (3) bekezdés szerinti feloszlatási ok fennállása megállapítható legyen.

A rendőrségi álláspont szerint tehát az Erzsébet téri rendezvény felosztatásának a fent kifejtett körülmények miatt a Gytv. 14. § (1) bekezdése alapján további mérlegelés nélkül helye volt.

b) A rendőrség a felosztatás jogalapjaként hivatkozik továbbá a Gytv. 14. § (1) bekezdésének utolsó fordulatára (rendezvény tartása „tiltó határozat ellenére”). Ebben a körben megállapítják, hogy az Erzsébet téren megtartott demonstráción megjelenő tömeg azonos volt a Szent István bazilika előtt megjelenő tömeggel. A tömeg éppen azért vonult át a Szent István térről az Erzsébet térre, mert az ott végrehajtott rendőrségi zárás és kiürítés nem tette lehetővé, hogy a demonstrációt az eredeti helyszínen tartsák meg.

A rendőrségi levél megjegyzi, hogy a szervezők azon magatartása, hogy gyors reagálású demonstrációként kívánják beállítani a tiltó határozat ellenére megtartani kívánt, majd objektív körülmények miatt más helyszínre irányított demonstrációt, felveti a joggal való visszaélés lehetőségét.

A rendőrség szerint a személyi körön túl a Szent István téri (bejelentett, de tudomásul nem vett) rendezvény és az Erzsébet téri demonstráció egyezőséget mutatott a deklarált célt – „a Szabadság térre bejelentett rendezvényekkel kapcsolatos állítólagos jogsértések miatti felháborodás kifejezése” – és a tervezett napirendet tekintve is, megállapítható továbbá az időbeli folyamatosság.

c) Végül a rendőrségi válaszlevél hivatkozik arra, hogy az Erzsébet téren összegyűlt tömeg tagjai a rendőrség jogszerű intézkedésével szemben engedetlenséget tanúsítottak – és ez már a Szent István téren megkezdődött –, és ezzel a rendezvény elveszítette békés jellegét. Ez pedig a Gytv. és az Rtv. szerint felosztatási ok. A rendőrség hivatkozik arra, hogy a Szent István téren jelenlévő tömeg az oda bejelentett rendezvény megtiltása ellenére kívánt demonstrálni, azonban ezt a végrehajtott zárás lehetetlenné tette, és ezt követően vonultak át az Erzsébet térre.

Az Erzsébet téren összegyűlt tömeg tagjai 18 óra 7 perckor kövekkel kezdték dobálni a rendőri sorfalat, és jogsértő cselekményüket felszólítás ellenére sem hagyták abba. Az Rtv. 59. §-a szerint a tömegosztatás mint kényszerítő eszköz akkor alkalmazható, ha „a jogellenesen összegyűlt, illetőleg jogellenes magatartást tanúsító tömeg a szétosztatásra irányuló rendőri felszólításnak nem tesz eleget”. A Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 74. § (1) bekezdése szerint ha „jogszabály a tömeg felosztatását a Rendőrség számára kötelezővé teszi (gyülekezési törvény 14. §), vagy tömeg jogellenes magatartást tanúsít, a csapaterő kirendelésére jogosult rendőri vezető intézkedik a tömegosztatásra.”

A rendőrség hivatkozik továbbá az Rtv. 19. § (1) és (2) bekezdésében foglalt szabályra a rendőri intézkedésnek való alávetési kötelezettségről, továbbá a nem

engedelmeskedőkkel szemben alkalmazható intézkedésekről és kényszerítő eszközökről.

A rendőri levél tehát tömegoszlatási okként hivatkozik a Gytv. 14. § (1) bekezdésében rögzített körülményekre három vonatkozásban is: i) a rendezvény a Gytv. 2. § (3) bekezdésében foglaltakba ütközött, mások jogainak és szabadságának sérelmével járt; ii) a bejelentéshez kötött rendezvényt tiltó határozat ellenére tartották; iii) a tömeg magatartásával a rendezvény elveszítette békés jellegét.

6) A BRFK hivatalvezetőjének 2009. augusztus 13-ai és szeptemberi levelében foglaltak szerint, illetve a rádióforgalmazásból megállapíthatóan az Erzsébet téren összegyűlt tömeg felszámolására a biztosítás parancsnoka 16 óra 58 perc 55 másodperckor adta ki az utasítást, ezt követően közlekedési zárást rendeltek el, és a távozás útvonalaként az Astoria irányát jelölték ki. Ezt követően 17 óra 14 perc 47 másodperckor hangzott el utasítás a passzív ellenállás felszámolására, majd a törzs vezetője igazoltatást követő előállítást jelölt meg szükséges intézkedésként. A felszólítások 17 óra 26 perctől 20 óra 31 percig hangzottak el folyamatosan.

A rendőri intézkedések során testi kényszert, könnygázt és bilincset alkalmaztak. A rendőrség elmondása szerint „klasszikus értelemben vett” (mozgó sorfállal végrehajtott) oszlatásra nem került sor, ehelyett a passzív ellenállást tanúsító személyekkel szemben egyedileg alkalmaztak kiemelést, majd előállítást.

7) A rendőrség által rendelkezésre bocsátott videofelvételek alapján a Testület a történéseket az alábbiak szerint rekonstruálta.

A rendőri egységek július 4-én Budapest utcáin fokozott figyelemmel kísérték azokat a személyeket, akikről feltételezték, hogy valamilyen demonstráción kívánnak részt venni, továbbá, akik – a Gárda egyenruhájának is részét képező öltözetet – fekete nadrágot és fehér inget viseltek, vagy ruházatukon a Gárdára utaló jelzés szerepelt. Ezen személyeket igazoltatták, illetve ruházatukat, csomagjaikat, járműveiket átvizsgálták, a náluk talált tárgyakat – különös tekintettel azokra, amelyek rendezvény kellékeinek voltak tekinthetők – nagy alaposággal és körültekintéssel számba vették.

Különös figyelmet fordítottak a Nemzeti Kávézóban és annak környékén, a Nyugati pályaudvar, illetve a Deák Ferenc tér, valamint az ezeket összekötő Bajcsy-Zsilinszky út körül előforduló személyek ellenőrzésére. Biztosították továbbá a nap folyamán a Kossuth teret, a Szabadság tér és a Vértanúk tere környékét, ahol az arra járó, illetőleg ott tartózkodó személyeket szintén igazoltatták.

A felvételek tanúsága szerint 16 órától kezdődően a rendőri egységek egyre nagyobb számban folytatták a fent említett ellenőrző – elsődlegesen igazoltató – tevékenységet az Erzsébet-téren, illetve annak környékén. Látható továbbá, hogy a téren a tömeg is folyamatosan nőtt, és egyértelművé vált, hogy tagjai rendezvényre gyülekeznek.

Az igazoltatások dokumentálása kb. 17 óráig folytatódott, ezt követően a rendőrök a felvételeken elsősorban az egyre növekvő tömeget rögzítették. Látható, hogy a rendezvényre a résztvevők nagy számban, csoportokban érkeztek, létszámuk több száz főre tehető. Jelentős számban voltak köztük olyanok, akik a Magyar Gárda egyenruháját viselték, vagy a rendezvényen való részvétel szándékát ruházatukon egyéb módon tették nyilvánvalóvá (pl.: Árpádsávós kendő, póló viselésével).

17 óra 8 perckor a rendőrség megkezdte a tömeg feloszlátását, a téren a következő felszólítás volt hallható:

„Hölgyeim és Uraim! A rendőri erők műveleti parancsnoka nevében tájékoztatom Önöket, hogy a gyülekezési jogról szóló 1989. évi III. törvény hatálya alá tartozó rendezvényen vesznek részt. Megkérem / A törvény nevében felszólítom Önöket, hogy jogsértő magatartásukat hagyják abba, oszoljanak szét, a területet (a Bajcsy-Zsilinszky úton / a Károly körúton) az Astoria irányába hagyják el!”, valamint „Ellenkező esetben a rendőrség a rend helyreállítása érdekében a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 59. § (1) bekezdésében foglalt intézkedéseket és kényszerítő eszközt fog alkalmazni.”

Később külön felhívás hangzott el a sajtó munkatársainak is – például 17 óra 46 perckor – a következők szerint: „Kérem a sajtó munkatársait, hogy hagyják a rendőri erőket dolgozni.”; illetve 17 óra 51 perckor a környékre összegyűlt nézelődőknek címezve: „...a nézelődőket is, hogy a területet a felszólításnak megfelelően hagyják el.” Majd 17 óra 53 perckor, amikor a rendezvény résztvevői az eljáró rendőri erőkkel szemben erőszakosan léptek fel, a következő felhívás volt hallható: „Kérem Önöket, hogy a dobálást fejezzék be!”

17 óra 8 percet követően a felszólítás a rendőrség felszólító gépkocsijából a tér több pontjáról folyamatosan – szinte megállás nélkül – hallható volt egészen 20 óra 31 percig.

A rendőrség felhívásának a téren tartózkodó demonstrálók túlnyomó része nem tett eleget, onnan számottevő létszámban nem távoztak. A tömeg néhány tagjának kezdeményezésére – az első felszólítás elhangzását követően – a demonstrálók jelentős része úgy döntött, hogy a rendőri intézkedéssel való egyet nem értésüket szembetűnő módon fejezik ki, ezért a téren a földre leültek és énekelni kezdtek. 17 óra 17 perckor hallani az egyik videofelvételen, amint annak készítője erről a jelenségről beszámol, majd a kamera ülve demonstráló személyeket mutat, míg egy másik felvételen már 17 óra 11 perckor látszik, hogy a résztvevők a földön ülnek.

17 óra 24 perckor hallható továbbá, hogy a rendezvény egyik résztvevője a következőkről tájékoztatja a többieket: „Kapaszkodjatok egymásba, hallod, az a parancs, kapaszkodjatok egymásba!” Majd látható, hogy a földön ülők közelebb húzódnak egymáshoz, és egymásba karolnak.

17 óra 12 perckor, tehát mindössze néhány perccel azt követően, hogy az első szétoszlásra való felhívás elhangzott, a rendőri egységek megkezdték a tömeg tagjaival szembeni intézkedéseket. A jelenlévőket – az állva ott tartózkodókat és az ülve demonstrálókat egyaránt – felszólították személyazonosságuk igazolására. Egyeseket a téren vonták ellenőrzés alá, és felhívták figyelmüket, hogy a rendőri felszólításnak tegyenek eleget, és távozzanak, míg másokat a tömegből az előállító autókhoz kísérték, adataikat rögzítették, ruházatukat és csomagjaikat átvizsgálták, végül előállításukra is sor került.

A rendőrök egyaránt felléptek a téren álldogáló, és ülve demonstráló személyekkel szemben. A felvételek alapján megállapítható továbbá, hogy az ülve demonstráló személyekkel szemben ugyanúgy próbáltak eljárni, mint a többiek esetében, vagyis azt kérték tőlük, hogy azonosítsák magukat, illetve hagyják el a területet. Azok esetében azonban, akik a fenti kéréseknek nem tettek eleget, testi kényszer alkalmaztak. Ez különösen erőszakos formát öltött azon személyek esetében, akik a rendőri intézkedésnek nem egyszerűen azáltal nem tettek eleget, hogy a földről nem voltak hajlandóak felállni, hanem körülöttük ülő társaikba is belekapaszkodtak, és így próbálták megakadályozni, hogy a rendőrök őket a tömegből kikísérjék.

A felvételek alapján elmondható továbbá, hogy az intézkedések nem kizárólag, de elsősorban azokat érintették, akik a Magyar Gárda egyenruháját viselték, az intézkedések túlnyomó részét velük szemben foganatosították.

A felvételek túlnyomó részén nem hallható az eljáró rendőr és az intézkedés alá vont személy párbeszéde, így olyan rendőri tájékoztatás sem, amelyet az intézkedés alá vont személlyel az intézkedés megkezdésekor, vagy annak során közöltek. A rendőrség által a Testület rendelkezésére bocsátott egyik felvételen azonban rögzítésre került, amint a tömegből kivezetett demonstrálókkal az alábbiakat közlik: „Jó napot kívánok! Önt jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni ellenszegülés miatt előállították a kollégák, [itt a felvételt készítő rendőr minden esetben felolvasta az előállítást végző rendőrök azonosító számát és rendfokozatát, majd azzal folytatta, hogy] elő fogják állítani, ki fogják hallgatni. Megértette?” Az érintettek tájékoztatása a konkrét esetekben egyéb szabálysértés elkövetésére való utalást nem tartalmazott.

A rendőrség az oszlatás megkezdését követően több alkalommal hajtott végre csapaterős műveleteket annak érdekében, hogy a téren összegyűlt tömeg egységét megbontsa, létszámát csökkentse, a jelenlévőket távozásra ösztönözze. A tér Károly körúthoz közel eső részét – mint az elvonulás megjelölt irányát – szabadon hagyva a tömeget rendőrsorfallal vette körül. Az első kiszorítási kísérlet végrehajtására 17 óra 55 perc körüli időben került sor, amelyet újabbak követtek 18 óra 20 perc, 18 óra 55 perc, 19 óra 15 perc, illetve 19 óra 30 perc körül.

Könnygáz bevetésére a felvételek tanúsága szerint 17 óra 37 perckor kaptak engedélyt az intézkedő rendőrök. A tömeg tagjaival szemben ezt a kényszerítő eszközt több

alkalommal vetették be, a videofelvételeken ilyen eljárás 17 óra 53 perckor, 18 óra 20 perc körül, 18 óra 50 perckor, illetve 19 óra 30 perc táján ismerhető fel.

A tömeg a rendőri fellépés elleni tiltakozás jeléül erőszakhoz folyamodott, első alkalommal 17 óra 53 perckor, majd 18 óra, ezután 18 óra 50 perc, végül 19 óra 50 perc körüli időben a rendőröket üvegekkel, kövekkel dobálták meg.

19 óra 13 perckor a térre érkezett Vona Gábor, a Jobbik elnöke, aki az ülő demonstrálókhoz lépett, és 19 óra 14 perckor helyet foglalt közöttük. 19 óra 21 perckor azonban az ő kiemelésére is sor került.

19 óra 30 perc körül a rendőrség „folyosót nyitott” a téren tolongó tömegbe, és a kettéválasztott sokaság egyik – szemmel láthatóan nagyobb létszámú – felét megpróbálta kiszorítani az Erzsébet térről a Deák Ferenc tér felé, míg a tömeg másik felének tagjait – ahová az ülő demonstrálók is tartoztak – továbbra is egyesével kiemelték, majd előállították.

A kisebb létszámú csoport tagjai – akiknek túlnyomó része a Magyar Gárda egyenruháját viselte – még mintegy másfél órán keresztül a téren maradtak, továbbra is a földön helyet foglalva, miközben egyesével történő elvezetésük és előállításuk zajlott. Majd 21 óra körüli időben a már csupán néhány – a rendőrség becslése szerint mintegy negyven – fő demonstráló felállt, ám továbbra is ottmaradt. Végül 21 óra 2 perckor alakzatba rendeződtek, amely „Vigyázz!” vezényszó elhangzását követően bomlott fel. Ekkor a demonstrálók levetették az egyenruhájukhoz tartozó mellényt, sapkát, és a térről önszántukból, szabadon távoztak. Velük szemben rendőri intézkedést nem fogantatosítottak.

A tömeg nagyobb létszámú felét a rendőrség végül – többszöri próbálkozást követően – 20 óra 15 perckor szorította ki végleg az Erzsébet tér területéről a Deák Ferenc tér irányába. Az ekkor még több száz fős sokaság a Deák Ferenc teret követően a Károly körút felé vette az irányt, miközben létszáma csak lassan fogyatkozott. A körúton haladva a demonstrálók elértek az Astoriáig, majd a Rákóczi úton haladtak a Blaha Lujza tér, illetve a Keleti pályaudvar felé, miközben az érintett útszakaszok forgalmát feltartották, a továbbhaladást több helyen teljesen lehetetlenné tették. A tömeg létszáma ugyan fokozatosan csökkent, de a Rákóczi úton haladva azt a rendőrök még mindig 150-200 főre becsülték. A pályaudvar környéki utcákban a tömeg végül több kisebb csoportra szakadt, amely csoportokat végül a rendőrségi kamerák szem elől veszítették.

8) A rendőrség a Testület megkeresése folytán a vizsgálathoz rendelkezésre bocsátotta a 2009. július 4-ei rádióforgalmazás anyagát 7 óra 30 perctől 23 óra 56 percig. Ez alapul véve a Testület a történéseket és a rendőrök eljárását az alábbiak szerint tudta körvonalazni.

A hanganyag alapján megállapítható, hogy a rendőrség egész nap figyelte a fővárost és környékét – elsősorban a vélhetően a fővárosba tartókat –, hogy kik viselnek gárdista egyenruhát. Amennyiben ilyen – vagy a rendezvényekkel egyébként kapcsolatba hozható, ismert – személyeket észleltek, figyelemmel kísérték, illetve megpróbálták őket a rendezvényektől távol tartani – több esetben arra hivatkozással, hogy a fővárosban tudomásul vett rendezvény, ahol gárdista egyenruhában meg lehetne jelenni, nincs. Más esetben szervezett – sorozatos, ismételt – igazoltatással és átvizsgálással, várakoztatással késleltették azt a főváros felé közlekedő buszt, amely vélhetően a Magyar Gárdával szimpatizáló személyeket szállított. (Első adat erre 12 óra 28 perckor merült fel, és még 16 óra 52 perckor is a busz átvizsgálásról adnak hírt.)

A gárdista rendezvények és az egyenruha viselése kapcsán az intézkedő rendőrök rádión a következő tájékoztatást kapták: „maga a szervezése, illetve vezetése egy ilyen csoportnak bűncselekményt valósít meg, az egyenruha viselése pedig jogszabálysértő, tehát szabálysértést valósít meg, akik egyenruhában ilyen tömegével csoportosan közterületen közlekednek, tehát mindenféleképpen intézkedési kötelezettség [... áll fenn].” (Rádióforgalmazás, 12:31:01) A rádióforgalmazás szerint ilyen tartalmú útmutatást kaptak a kivezényelt rendőri erők a parancsnoki eligazítás során is. A későbbiekben, 14 óra 54 perckor hangzik el az az eligazítás, hogy ha valaki felszólítás ellenére sem veszi le az egyenruhát, elő kell állítani. A 15:06:14-kor és 15:10:02-kor elhangzott tájékoztatás szerint az egyenruhát egyedül (nem csoportosan) viselő személlyel szemben ugyanúgy lépnek fel a rendőri erők – előállítást kilátásba helyezve –, mint a csoportokkal szemben.

A délelőtti folyamán a rendőrség városszerte figyelemmel kísérte a rendezvényeket. A Szabadság téren 10 óra után a belvárosi családi rendezvény megkezdődött („a gyermekek már birtokba vették” az „ugrálóházat”), azonban az olvasóliget megrendezésére azonban nem került sor, mert a főszervező közölte, hogy az egyik – aznapra bejelentett és megtiltott – rendezvény szervezője felhívta és megfenyegette. Erre tekintettel nem a Szabadság téren, hanem a Margitszigeten rendezték meg a programot. Ezzel kapcsolatban a rendőrség javasolta feljelentés megtételét.

Az Arany János u. 6-8. szám alá bejelentett rendezvény 10 óra és 10 óra 30 perc között rendbontás nélkül zajlott. A Szent István bazilikánál 12 óra után kezdték meg a kordonozást. A Szent István teret és a Szabadság teret 15 óra körül zárták le.

A Kossuth tér lezárásáról az időközben bejelentett – és a nap folyamán később hozott határozattal megtiltott – rendezvény kapcsán 15 óra 30 perckor kezdenek intézkedni. A bejelentőt a Nyugati téri aluljáróban igazoltatták.

A Szent István téren 16 óra körül a felhúzott kordonon kívül zajlottak az igazoltatások, és arra hívták fel a jelenlévők figyelmét, hogy „nem lesz demonstráció”. A környéken is folyamatosan figyelték a gárdistának vélt vagy demonstrációra érkező személyeket, mozgásukat, öltözküket, röplapjaikat stb.

16:35:15-kor olyan utasítás hangzott el a rádióforgalmazásban, miszerint „aki teljes gárdaegyenruhát visel, a továbbiakban előállítandó”. 16:43:22-kor érkezik az első jelentés arról, hogy az Erzsébet téren mintegy 50-80 fő gyűlt össze, akik fekete nadrágot és fehér inget viseltek. 15:43:49-kor megkezdték velük szemben az intézkedést. Egy másik felhívás szerint: „akin egyenruha, gázárc van nála, előállítandó, sokszor felszólították őket, nem várunk tovább” (16:43:49). Majd a 16:44:41-kor elhangzott utasítás szerint, aki gárda egyenruhát „vagy bármilyet” visel, garázdaság szabálysértését követi el, tehát elő kell állítani, továbbá valamennyi csoportosulást fel kell szólítani, hogy – mivel nincs tudomásul vett rendezvény – hagyják el a helyszínt. Tájékoztatni kellett továbbá az érintetteket, hogy „amit bejelentettek, azt betiltotta a Budapesti Rendőr-főkapitányság”. Az előállítást az utasítás szerint meg kellett, hogy előzze felszólítás az abbahagyásra, ha azonban nem vették le az egyenruhát, akkor elő kell őket állítani (16:45:57).

16 óra 48 perc körül jutott a rendőrség tudomására, hogy az Erzsébet téren összegyűlt tömeg a Kossuth térre készül átvonulni, mely helyszínre vonatkozóan szintén előállítást helyeztek kilátásba, másrészt próbálták megakadályozni, hogy átvonuljanak. 16 óra 56 perckor hangzott el utasítás, hogy a 200-300 fős tömeget az Erzsébet téren szólítsák fel távozásra, ellenkező esetben előállítják őket. A rendőrség 17 óra körül már 500 fős tömegről beszélt, melyet fel kellett számolni. A tömegről az a megjegyzés hangzott el, hogy nem erőszakos (ezért védőöltözetet nem kell viselni az ide vezényelt rendőri erőknek).

Majd 17 óra 7 perckor pontosították a rendőri tájékoztatást, és arra utasították a helyszínen tartózkodó rendőröket, hogy ne oszlatásra kerüljön sor, hanem felszólításra és előállításra (tehát egyéniesített fellépésre). Erre válaszul az hangzik el, hogy a helyszínen lévő rendőri vezetés is fokozatosan gondolta az oszlatást.

17 óra után végrehajtották a Kossuth tér zárását, a forgalom korlátozását. 17 óra 13 perckor a Szent István tér szinte kiürült, onnan (a rendőrség tudomása szerint) az Erzsébet tér irányába távozott a tömeg, ahonnan ugyanebben a percben az az információ érkezett, hogy a gárdisták felvették az egyenruhát. Ezt követően megkezdődött az igazoltatás és előállítás, amelynek során a demonstrálók ülve énekeltek, közben karjaikat összefonják, ezáltal ellenállást tanúsítottak. Közben a rendőrség felkészült az előállításra kerülők fogadására az erre kialakított helyiségeknél (Gyorskocsi utca, kerületi kapitányságok). Ezalatt lezárták a tér Bajcsy-Zsilinszky utca és Andrássy utca felőli oldalát. Majd hír érkezett hangoskodókról a Vértanúk teréről, akik a helyszínről 17 óra 36 perckor távoztak.

17 óra 23 perckor érkezett hír könnyen sérült gárdistáról, akihez mentőt hívtak, majd két gárdistáról, akik rosszul lettek (találgatások szerint a melegtől), 17 óra 42 perckor még az hangzott el, hogy csak passzív ellenállást tanúsítanak a rendezvény résztvevői.

17 óra 49 perckor hivatalos személy elleni erőszak gyanúja miatt állítottak elő egy személyt (ekkor már a Gyorskocsi utcába továbbították az előállítottakat), majd 18 óra

1 perckor elhangzott, hogy csoportosan megtámadták a rendőröket, dobáltak őket, és ekkor – hivatkozással a békés jelleg elvesztésére, továbbá a többszöri felszólításra – utasítást adtak a kiszorításra és „gázcsapásra”. Ez utóbbit végül egy szívbeteg újraélesztése miatt – melyet a volt buszállomás területén a mentősök ebben az időben végeztek – késleltetni igyekeztek.

18 óra 2 perckor megerősítették azt a korábbi utasítást, hogy ne („egyenes irányú”) tömegoszlatás történjen, hanem kiemelés és előállítás kényszerítő eszközök arányos alkalmazása mellett. 18 óra 3 perckor az Astoria irányát jelölték meg kiszorítási irányként, és közölték, hogy a támadókat bűncselekmény miatt elő kell állítani.

18 óra 5 perckor a szívbetegét a helyszínről elszállították, majd epilepsziás sérülthöz hívtak mentőt.

Közben jelezték a Gyorskocsi utcából, hogy az előállításokhoz szükséges adminisztrációt a helyszínen technikai fennakadás miatt nem tudják biztosítani, ezt megpróbálják elhárítani. (18 óra 32 perckor az hangzik el, hogy helyreállt a rend.)

A tömegről 18 óra 26 perckor azt közölték, hogy összesen 6-700 fő van jelen, és 200 fő áll – passzívan – ellen. 18 óra 27 perckor folyamatos támadásról ad hírt a rádióforgalmazás, és hogy sor került „gázcsapásra”, továbbá hogy a kiemelések folyamatosan zajlanak, kiemelő csoportok alakultak.

A kiemelések során a Gödör Klub feletti mesterséges tóba rendőrségi rádiót dobtak a résztvevők. (Összesen két rendőrségi rádió került a tóba, az egyiket még a tömeggel szembeni fellépés során megtalálták.)

18 óra 41 perckor az hallható, hogy még kb. 100 fő tartózkodik a téren összekapaszkodva. Az utasítás szerint továbbra is határozottan kell fellépni, a tömeget felszámolni.

A kiszorítás kapcsán 19 óra 37 perckor tájékoztatás hangzik el, hogy a vélhetően gárdista személyeket elkülönítették.

20 óra 14 perckor már a kiszorítás befejezéséről adnak hírt a helyszínről, továbbá arról, hogy az elszigetelt csoportokban még ott tartózkodó személyeket igazoltatják, az előállítások továbbra is zajlanak.

20 óra 9 perckor állampolgári bejelentés érkezett arról, hogy a Király utca környékén néhány személy elkezdte felszedni a díszburkolatot, azonban a helyszínre érkező mobil csoportok nem találtak erre utaló jeleket. A környéken „nagyon intenzív mobilozásra” hangzott el utasítás. 20 óra 41 perckor a József Attila utca kivételével a forgalmat helyreállították, még 40 előállítandó személyről érkezett hír.

Az Astoria felé végrehajtott kiszorítás folytán a Rákóczi útról érkezett bejelentés, miszerint ott vonul végig a tömeg egy része, majd a Keleti pályaudvar területére, később a Verseny utcába mentek tovább. (Innen is előállítanak több személyt.) 21 óra 2 perckor az egyik rendőr azt jelentette, hogy a Blaha Lujza téri intézkedés során a rendőrautó oldalát megrúgták.

21 óra 10 perckor az Erzsébet térről adtak tájékoztatást: a gárdisták levették a sapkát, felálltak, és önként távoztak. Ekkor a művelet befejezésére, a forgalom helyreállítására, a kárfelmérésre és az előállításokhoz kapcsolódó adminisztráció (parancsnoki kivizsgálás) mihamarabbi elvégzésére hangzott el utasítás. Közben valamennyi – munkáját befejező – erőt a Kossuth térre vezényeltek azzal, hogy ott van élelem, és a vidéki csapatokat haza lehet engedni.

Az Erzsébet téren 21 óra 25 perckor áll helyre a rend, bár még további előállítottakról érkezett jelentés. A 21 óra 40 perckor rögzített tájékoztatás szerint az Erzsébet tér „esemény nélküli”. 21 óra 44 perckor a József Attila utcán helyreállt a forgalom, és utasítást adtak a forgalom megindítására a Kossuth téren is, amelyre öt perc múlva sor került. 22 órakor a Szabadság térről is távozhattak a rendőri erők.

Az előállítottakat a Gyorskocsi utcai intézmény megtelte után folyamatosan az egyes kerületi kapitányságokra irányították, és intézkedtek víz és konzervek szállításáról az előállítási célállomásokra.

22 óra 13 perckor a Gyorskocsi utcai fogda elöl érkezett információ egy 15-20 fős gárdista egyenruhás csoportról, akikkel szemben nem utasították fellépésre az ott tartózkodó rendőröket. Egy órával később azt jelentették, hogy elénekelték a himnuszt, majd – miután rájuk szóltak – elhallgattak. 23 óra 39 perckor azt közölték, hogy a védelmet kérnek a Gyorskocsi utcai rendőri intézményből, azonban attól tartanak, hogy fokozott rendőri fellépés esetén csak „hangosabbá” válna a demonstráció. 23 óra 48 perckor Vona Gábort kiengedik a Gyorskocsi utcában, ezt követően véget ér a demonstráció.

9) A rendőrség a 2009. július 4-ei rendezvényekhez kapcsolódó biztosítási feladatokról és tudnivalókról a honlapján több közleményt tett közzé, az alábbiak szerint.

2009. július 2-án a Kossuth tér környékén várható forgalomkorlátozásról, 3-án 11 óra 51 perckor pedig arról, hogy a rendőrség a Szabadság térre július 4-ére egyetlen rendezvényt sem vett tudomásul, és akik ennek ellenére demonstrálnak, azokkal szemben „a rendőrség élve a jogszabályok adta lehetőségekkel, a leghatározottabban fog fellépni”. A közlemény ezen felül tájékoztat a fokozott ellenőrzéshez kapcsolódó tudnivalókról, a gyakoribbá váló intézkedésekről, átvizsgálásokról, továbbá utal arra, hogy a Magyar Gárda honlapján megjelentek alapján büntetőeljárás van folyamatban ismeretlen tettes ellen egyesülési joggal való visszaélés vétsége miatt. (A Magyar Gárda honlapján szintén július 3-án megjelent egy közlemény, melyhez csatolták a 2009. június 21-ei egyeztető tárgyaláson készült jegyzőkönyvet, és amely alapján –

tévesen, lásd a II. 2. a) pontban foglaltakat – a rendőrséget hazugsággal vádolták, valamint kijelentették, hogy a „Magyar Gárda ott lesz a Szabadság téren”.)

2009. július 3-án a rendőrség még egy tájékoztatást tett közzé, miszerint magánszemély a Kossuth térre jelentett be demonstrációt, melyet határozattal megtiltottak. (A bejelentő ezt követően társaival gépkocsit tolt a térre, melyet azonban a rendőrség elszállíttatott.)

2009. július 4-én a rendőrség közleményeiben egyrészt újra megerősítette, hogy – az aznapi, Szent István téri bejelentésekre is tekintettel – egyetlen demonstrációt sem vett tudomásul, továbbá hogy a Magyar Gárda egyenruhájának viselése a rendőrség szerint alkalmas arra, hogy „másokban félelmet, megbotránkozást, valamint riadalmat” keltsen, ezért az egyenruhában lévő személyekkel szemben a rendőrség „a leghatározottabban fog fellépni”.

2009. július 4-én 19 óra 8 perckor a rendőrség az alábbi közleményt adta ki: „17 óra után nem sokkal egy nagyobb tömeg gyűlt össze a Budapest V., Erzsébet téren, a Gödör közelében. A rendőrök többször felszólították őket a helyszín elhagyására, ennek azonban nem tettek eleget. A felszólításokat követően a jogerős bírósági ítéletben megfogalmazott okoknál fogva a Magyar Gárda egyenruháját viselő személyeket kezdték meg a rendőrök előállítani. Az előállítások közben több ember megtámadta az intézkedő rendőröket, ezért velük szemben is intézkedésre került sor.” A 23 óra 11 perckor közzétett tájékoztatás szerint a „nap folyamán összesen 216 embert állítottak elő a kollégák, jellemzően garázdaság szabálysértése, jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértése, illetve hivatalos személy elleni erőszak bűncselekménye miatt.”

A rendőrség 2009. július 5-ei közleménye a fentieket a következőkkel egészítette ki:

„Négy esetben bűncselekmény miatt vált szükségessé személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedés, velük szemben hivatalos személy elleni erőszak miatt indult büntetőeljárás. Egy 35 éves budapesti férfi ellen a Budapesti Nyomozó Ügyészség őrizetbe vétele mellett folytatja az eljárást.

205 fővel szemben különböző szabálysértések – garázdaság, közbiztonságra különösen veszélyes eszközzel kapcsolatos szabálysértés, jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni engedetlenség, valamint személyi igazolvánnyal kapcsolatos szabálysértés – elkövetése miatt indult eljárás. A szabálysértés elkövetése miatt előállítottak még az éjszaka folyamán elhagyhatták a rendőrségi objektumokat.

Öt fő előállítására azért került sor, mert semmiféle irattal nem tudták személyazonosságukat igazolni. További két főt azért állítottak elő a rendőrök, mivel igazoltatásuk során megállapították, hogy ellenük érvényes elfogatóparancs van hatályban, egyikük a BRFK TOP 10-es körözési listáján szerepelt.”

10) A Testület többszöri, kifejezett kérésére a rendőrség rendelkezésre bocsátotta az országos rendőrfőkapitány nevében 2009. július 3-án kelt tájékoztató levelet, amely a Magyar Gárda Egyesület felosztatásáról hozott elsőfokú ítélet ismeretében, figyelemmel a másodfokú – helyben hagyó – ítéletre is, az alábbiak szerint tájékoztatót valamennyi rendőri szervet a kapcsolódó rendezvények és események során követendő rendőri eljárásról, a jogszabályi környezetről.

A levél az elsőfokú ítélet alapján levezeti, hogy a hivatkozott egyesület „olyan tevékenységet végez, amely ténylegesen sérti egyes kisebbségek tagjainak az egyenlő emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogait”. A másodfokú ítélet kihirdetéssel jogerőre emelkedett, és az alapján jogellenes az egyesületre „utaló elnevezést használni, nevében jognyilatkozatot tenni, illetve annak képviselőjében eljárni [...], a Magyar Gárdára utaló öltözetet viselni, abban nyilvánosan megjelenni.” Kifejti továbbá, hogy jogellenes az is, „ha valaki a felosztatott szervezet nevében megtartott rendezvényen, vagy egyéb olyan rendezvényen vesz részt, amely a közvélemény számára is felismerhető módon (pl. elnevezések, szimbólumok, zászlók, transzparenszek, öltözet, verbális kommunikáció, célok meghatározásán keresztül stb.) azonosítható a Magyar Gárdával.

Amennyiben a fenti magatartások bármelyike a Gytv. szerinti rendezvény bejelentése során merül fel, az egyeztető tárgyalás során a bejelentőt „figyelmeztetni kell magatartása, illetve a rendezvénye megtartásának jogellenességére, valamint a lehetséges következményekre”.

A rendőri fellépés módját és jogalapját tekintve a levél az alábbiakat rögzíti.

a) A Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) 212/A. §-ában szereplő egyesülési joggal való visszaélés alapján elfogásra és előállításra kerülhet sor, ha „a helyszínen jelenlévő személyek valamelyike (aki lehet szervező, rendező, a megjelenők egyike, esetleg irányítói szerepet betöltő), a felosztatott Magyar Gárda vezetésében részt vesz. Erre utaló körülményként értékelhető pl. az intézkedés alá vont, illetve tanúként bevonható személyek nyilatkozata, a szervezet vezetésére utaló megbízatás, elnevezés, titulus, »beosztás«.”

b) Tömegosztatásra akkor kerülhet sor, ha a gyülekezési jog gyakorlása bűncselekményt vagy bűncselekményre való felhívást valósít meg. Ennek megítélése során fokozott körültekintéssel kell eljárni, elsősorban az egyének elleni intézkedések indokoltak, a tömeggel szemben csak akkor lehet fellépni, „ha az egyénekkal szembeni intézkedésre már nincsen mód, mivel a jogsértés tömegessé vált, a rendezvény egészére jellemző és a rendőri intézkedéssel a rendezvény törvényessége már nem biztosítható”.

c) Mivel a bírósági ítélet szerint a felosztatott szervezet által kifejtett tevékenység alkalmas félelemkeltésre, a szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény (a továbbiakban: Szabs.tv.) 142/A. §-ában nevesített garázdaság szabálysértése alapján

lehet intézkedni, „ha a megvalósított tényállás alkalmas megbotránkozás vagy riadalom keltésére”. A levél hivatkozik az Rtv. 33. § (2) bekezdésének f) pontjára, miszerint az a személy állítható elő, aki a szabálysértést annak abbahagyására történő felszólítás ellenére folytatja, illetve akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható, továbbá akitől tárgyi bizonyítási eszközt kell megszerezni.

A levél megjegyzi, hogy az ítéleti indokolás szerint „önmagában a Magyar Gárdára utaló öltözet viselése, az abban történő nyilvános megjelenés, továbbá olyan rendezvényen való részvétel, amely a közvélemény számára is felismerhető módon azonosítható a Magyar Gárdával, már önmagában alkalmas / alkalmas lehet a garázdaság szabálysértésének megvalósítására”.

A levél szerint az intézkedés során „célszerű” felszólítani az elkövetőket az abbahagyásra, és ennek eredménytelensége esetén kerülhet sor előállításra az Rtv. 33. § (2) bekezdésének f) pontja alapján.

Tekintve, hogy a garázdaság szabálysértése folytán induló eljárás bírósági hatáskörbe tartozik, „a tömeges mértékű előállítás végrehajtása előtt célszerű a bírósággal egyeztetni [...] a szabálysértési őrizetek elrendelése tárgyában”, és amennyiben a gyorsított eljárás lefolytatása akadályba ütközik, az előállításokhoz kapcsolódó cselekmények befejezését követően „indokolt lehet a szabálysértési őrizet mellőzése”.

d) A levél szerint amennyiben a fentiekén túl a kérdéses cselekmény nem csupán alkalmas félelem vagy riadalom keltésére, hanem ez ténylegesen be is következik, a Gytv. 14. § (1) bekezdése alapján – figyelemmel a 2. § (3) bekezdésre, mások jogainak és szabadságának sérelme miatt – „indokolt lehet a rendezvény, illetőleg a tömeg feloszlata”.

e) A rendőri intézkedések célja minden esetben a szabálysértés és a jogsértő helyzet megszüntetése, a végrehajtás módját pedig a körülmények értékelése alapján kell meghatározni. „A döntés meghozatala előtt mérlegelendő szempont lehet pl. a résztvevők öltözete (pl. egyenruha), a helyszín sajátosságai (pl. sűrűn lakott, városias környezet, kisebbségek lakókörnyezetének közelsége), az eltávozás lehetséges módjai (pl. tömegközlekedés, gyalogos elvonulás, saját tulajdonú, illetve bérelt járművek használata).” A levél szerint „el kell kerülni azt, hogy a rendőri intézkedések célszerűtlen megválasztása miatt a jogellenes magatartás az eredeti résztvevői, szervezői szándékot túlhaladó módon, nagyobb területre terjedjen ki, vagy azt az elkerülhetetlennél jelentősebb számú személy érzékelje”.

f) A levél utal arra, hogy amennyiben a garázda magatartás erőszakkal párosul, akkor garázdaság bűncselekménye miatt szükséges intézkedni.

A Testület az országos rendőrfőkapitány nevében írt levél kapcsán tudomással bír arról, hogy azt később – 2009. július 8-án – visszavonták.

III.

A Rendőrség a Testület felvilágosítás-kérésére a konkrét panasszal kapcsolatban az alábbi dokumentumokat küldte meg.

1) A BRFK XX. és XXIII. kerületi Rendőrkapitányság (a továbbiakban: XX. és XXIII. kerületi Rendőrkapitányság) kapitányságvezetőjének a BRFK hivatalvezetője számára küldött 01200-105/16-1/2009. P. számú jelentése, mely szerint a panaszos előállítását a BRFK II. kerületi Rendőrkapitányság fogatosította a Gyorskocsi utcai fogdába, szabálysértés felszólítás ellenére történő továbbfolytatása miatt. A BRFK V. kerületi Rendőrkapitányságról 01805-6083-2/2009. szabs. számon indult, és a XX. és XXIII. kerületi Rendőrkapitányságra áttett iratanyagban az előállítottak előírt tájékoztatások, felvilágosítások adásáról szóló irat nem állt rendelkezésre. A panaszos részére az előállítás okáról, időtartamáról és a panasztételi lehetőségről szóló tájékoztatás megtalálható az iratanyagban. A panaszos nyilatkozata szerint nem kérte hozzátartozója értesítését, ugyanakkor kérte az étkezés biztosítását az 5 órát meghaladó fogvatartás esetén. A panaszossal szemben előállítása alatt fogatosított eljárási cselekményről a kapitányságvezető nem rendelkezik információval. A panaszossal szemben az V. kerületi Rendőrkapitányság indított szabálysértési eljárást. Az előállításról és a kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés másolatát a hivatalvezető jelentéséhez csatolta.

2) A panaszos által 2009. július 4-én 18 óra 55 perckor aláírt nyilatkozat szerint hozzátartozója értesítését nem kéri, igényt tart viszont az 5 órát meghaladó fogvatartása esetén adható élelmiszerre. Ugyanakkor az élelmiszer átvételéről szóló rész nem került kitöltésre és aláírásra.

3) A panaszos részére kiállított igazolás szerint előállítása 2009. július 4-én 18 óra 55 perctől 2009. július 5-én 2 óra 58 percig tartott. Az előállítás időtartama alatt a panaszosnak sérülése és panasza nem keletkezett.

4) Az V. kerületi Rendőrkapitányság 01805/6083-2/2009/szabs. számú határozatával, a panaszossal szemben jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértés elkövetése miatt indult eljárást 2009. július 23-án áttette a lakóhely szerint illetékes XX. és XXIII. kerületi Rendőrkapitánysághoz.

5) A helyszínen a panaszossal szemben intézkedő rendőr 01020/507557/2009/id. számú jelentése szerint 2009. július 4-én 06 órától csapatszolgálati tevékenységet látott el Budapest területén. Szolgálatát teljesítése során a Budapest, V. kerület Erzsébet téren „nem engedélyezett demonstrációnál” tömegkezelési feladatokban vett részt, mint kiemelő csoportvezető. 18 óra 54 perckor parancsot kapott a szakaszparancsnoktól, hogy emelje ki a panaszost a tömegből, mivel felszólítás ellenére nem hagyta el a meghatározott területet, a szabálysértést tovább folytatva. A kiemelést 18 óra 55 perckor egy másik rendőr segítségével kezdte meg. A panaszos passzívan ellenállt, kezével a mellette ülőket karolta, lábával pedig az intézkedő rendőr felé rúgott, ezért vele szemben testi kényszert alkalmazott, mely karjai megfogásából és hátra

csavarásából állt. A panaszos szabadulni próbált a fogásból, ezért a földön fekvő helyzetben a kezeit a rendőr hátrabilincselte szolgálati patent bilincsekkel. A bilincselés nem okozott sérülést. A panaszossal az eljáró rendőr közölte, hogy a kapott utasításnak megfelelően elő fogja állítani a Gyorskocsi utcai Központi Fogdába, melyet ő megértett. Az intézkedésről videofelvételt készített a Borsod Megyei század Dokumentáló csoportja. A panaszos adatait a KIR rendszerben leellenőrizte, a rendszerben a panaszos nem szerepelt. A ruházat átvizsgálása során a közbiztonságra különösen veszélyes eszköz nem került elő.

A panaszos igazoltatására az Rtv. 29. § (1), átvizsgálására a 31. § (1) bekezdése alapján került sor, míg előállításának indoka a 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulata, vagyis szabálysértés felszólítás ellenére történő továbbfolytatása volt, a II. fordulat szerinti kiegészítéssel, amely szerint ellene az eljárás azonnal lefolytatható volt. Testi kényszer alkalmazására az Rtv. 47. §-a adott lehetőséget, a 48. § (d) pontja szerint pedig ellenszegülés megtörése érdekében került sor bilincshasználatra, 18 óra 55 perctől 20 óra 15 percig.

A panaszos hozzátartozója értesítését nem kérte, számára az előállítás okáról tájékoztató, időtartamáról igazolás került kiállításra, jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatást megkapta.

6) A 2009. július 4-én kelt parancsnoki vélemény és kivizsgálás szerint a fogatosított intézkedések, illetve kényszerítőeszköz-alkalmazások jogszerű, szakszerű és arányos volt.

7) A 3666/2009. naplószámú orvosi vélemény szerint a panaszos a fogdán elhelyezhető, rendőri bántalmazást nem panaszol.

8) A XX. és XXIII. kerületi Rendőrkapitányság által a 01820/2454/2009/szabs. számon hozott határozat szerint a panaszost 30.000,- Ft pénzbírsággal sújtották jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértés elkövetése miatt.

IV.

A vizsgált rendőri intézkedések és kényszerítőeszköz-alkalmazások érintették a panaszos békés gyülekezéshez, személyi szabadsághoz, emberi méltósághoz, illetve tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogait.

A Testület a 2009. július 4-én történt események menetét a következőképpen állapította meg:

2009. június 20-án egy magánszemély demonstrációt jelentett be Budapest, V. kerület Szabadság térre, 17 órától 21 óráig, azonban a bejelentés elbírálására a rendőrség hatáskörrel nem rendelkezett, és erről a bejelentőt végzés útján tájékoztatta. A bejelentő azonban – félreértelmezve a tárgyalási jegyzőkönyvben foglaltakat – arra az álláspontra jutott, hogy a Rendőrség tudomásul vette ezen rendezvényt. Ennek

megfelelően a Magyar Gárda saját honlapján felhívást tett közzé 2009. július 2-án, mely szerint a Szabadság térre a rendőrség tudomásul vett egy bejelentett rendezvényt, ezért oda 2009. július 4-én jogszerű demonstrációra várják a résztvevőket. Erre válaszul a Rendőrség július 3-án honlapján közzétett egy közleményt, mely felhívta a figyelmet arra, hogy 2009. július 4-re a Szabadság térre semmilyen rendezvény megtartását nem vette tudomásul és amennyiben lesznek olyan magánszemélyek és szervezetek – különös tekintettel a Magyar Gárda Egyesületre –, akik ennek ellenére demonstrációt akarnak tartani a Szabadság téren, a Rendőrség élve a jogszabályok adta lehetőségekkel, a leghatározottabban fog fellépni velük szemben.

Másnap, vagyis 2009. július 4-én két bejelentés érkezett a Budapest, V. kerület, Szent István téren tartandó rendezvényről. A 10 óra 30 perckor tett bejelentés szerint 17 óra 5 perctől 20 óra 30 percig került volna sor egy rendezvény megtartására a Szent István téren, napirendként a „Szabadság téren zajlott jogsértésekről” hangzottak volna el beszédek. Budapest rendőrfőkapitánya 2009. július 4-én 13 óra 35 perckor a rendezvényt megtiltotta, az erről szóló határozatot az érintett aznap átvette.

Egy másik személy 15 óra 25 perckor tett bejelentést az aznap 16 órától 22 óráig a Szent István téren tartandó rendezvényre „szimpátiatüntetés a koncepciós perek áldozatai mellett” címmel. A rendőrség aznap kelt és 17 óra 8 perckor kézbesített határozatával a rendezvény megtartását megtiltotta.

A Rendőrség egész nap figyelte a fővárost és környékét, készült az aznap tartandó rendezvényekre. A Szent István bazilikánál 12 óra után megkezdte a kordonozást, a Szent István teret és a Szabadság teret 15 óra körül zárta le.

A rádióforgalmazási adatok szerint először 16 óra 22 perc 13 másodperckor érkezett jelentés arról, hogy mintegy 40-50 fő, a gárdista egyenruhához hasonló ruhában lévő személy tartózkodik az Erzsébet téren. 16 óra 47 perc 28 másodperckor elhangzott egy nem rendőri felszólítás, hogy a téren gyülekezők menjenek a Kossuth térre, mert ott lesz a tüntetés, ennek a felszólításnak sokan eleget is tettek. 16 óra 48 perc 26 másodperckor a helyszínen tartózkodó 50-80 főt már felszólították, hogy hagyják el a helyszínt, ellenkező esetben előállítják őket. 16 óra 56 perc 49 másodperckor a már 200-300 fős tömeget szólították fel a helyszín elhagyására. 16 óra 58 perc 55 másodperckor a Rendező-1 rádión keresztül közli, hogy fel kell oszlatni az 500 fős tömeget, felszólítást követően kezdjék meg a rendőrök a műveletet. Ezt megelőzően, 16 óra 57 perc 25 másodperckor, viszont még azt közlik, hogy nem erőszakos a tömeg, ezért testvédőre nincs szükség. Ezt követően 17 óra 14 perc 47 másodperckor hangzott el utasítás a passzív ellenállás felszámolására, majd a törzs vezetője igazoltatást követő előállítást jelölt meg szükséges intézkedésként. A felszólítások 17 óra 26 perctől 20 óra 31 percig hangzottak el folyamatosan.

A rendőrség az oszlatás megkezdését követően több alkalommal hajtott végre csapaterős műveleteket annak érdekében, hogy a téren összegyűlt tömeg egységét megbontsa, létszámát csökkentse, a jelenlévőket távozásra ösztönözze. A tér Károly körúthoz közel eső részét – mint az elvonulás megjelölt irányát – szabadon hagyva a

tömeget rendőrsorfallal vette körül. Az első kiszorítási kísérlet végrehajtására 17 óra 55 perc körüli időben került sor, amelyet újabbak követtek 18 óra 20 perc, 18 óra 55 perc, 19 óra 15 perc, illetve 19 óra 30 perc körül.

A rendőri intézkedések során testi kényszert, könnygázt és bilincset alkalmaztak. A rendőrség elmondása szerint „klasszikus értelemben vett” (mozgó sorfallal végrehajtott) oszlatásra nem került sor, ehelyett a passzív ellenállást tanúsító személyekkel szemben egyedileg alkalmaztak kiemelést, majd előállítást.

V.

1) Elsőként a Testület az Erzsébet téren összegyűlt tömeg felosztatásának jogszerűségét vizsgálta meg.

Az Rtv. tömegoszlatásra vonatkozó 59. §-a értelmében, ha a jogellenesen összegyűlt, illetőleg jogellenes magatartást tanúsító tömeg a szétoszlásra irányuló rendőri felszólításnak nem tesz eleget, a rendőrség az Rtv. VI. fejezetében szabályozott kényszerítő eszközök alkalmazása mellett bevethet vízágyút, pirotechnikai eszközt, ingerlőgázt, elfogó hálót, és alkalmazhat lóháton vagy járműkötelékben végzett kényszeroszlatást. A fenti eszközök alkalmazására a tömeget előzetesen figyelmeztetni kell, és tilos a tömeget korlátozni a helyszínről történő eltávozásban.

A Szolgálati Szabályzat 74. §-a az Rtv. rendelkezéseit az alábbiak szerint részletezi. Ha jogszabály a tömeg felosztatását a rendőrség számára kötelezővé teszi (gyülekezési törvény 14. §), vagy tömeg jogellenes magatartást tanúsít, a csapaterő kirendelésére jogosult rendőri vezető intézkedik a tömegoszlatásra. Tömegoszlatás elrendelésére – jogszabályban meghatározott feltételek megléte esetén – a gyülekezési törvény hatálya alá tartozó olyan rendezvényeken, ahol a rendőrség a rend biztosításában közreműködik, a biztosítás parancsnoka jogosult. A felosztatásra irányuló rendőri felszólítást hangosító eszköz alkalmazásával legalább kétszer meg kell ismételni. Az utolsó felszólítás során a kényszerítő eszközök alkalmazását kilátásba kell helyezni. A felszólításban közölni kell a helyszínről való eltávozás irányát, és arra a szükséges időt biztosítani kell. A felszólítást a rendőri fellépés megkezdésével egyidejűleg kell foganatosítani, ha a csapaterőt a tömeg részéről közvetlen támadás éri.

A tömeggel szemben a csapaterő a következő kényszerítő eszközöket alkalmazhatja: passzív ellenállás esetén testi kényszert; aktív ellenszegülés esetén rendőrbotot, vegyi eszközt, ingerlőgázt, elektromos sokkoló eszközt, bilincset, pórázon vezetett szolgálati kutyát szájkosárral vagy anélkül, valamint vízágyút; felfegyverkezett tömeg ellenszegülésének megtörésére pirotechnikai eszközt, lóháton vagy járműkötelékben végzett kényszeroszlatást; aktív rendbontók kiemelésére, elfogására elfogóhálót. A vízágyú és a könnygázgránát alkalmazása mindig parancsra, a helyszínen tartózkodó parancsnok által meghatározott módon történhet, egyidejűleg gondoskodva a rendőrök könnygáz hatása elleni védelméről. Az alkalmazandó kényszerítő eszközök körét a csapaterő parancsnoka határozza meg.

A rendezvények rendjének biztosításával kapcsolatos rendőri feladatokról szóló 15/1990. (V. 14.) BM rendelet 15. §-a értelmében a rendőrség a rendezvény felosztatásakor jól hallható módon – hangosbeszélőn – figyelmezteti a résztvevőket, hogy ha nem hagynak fel a törvénysértő magatartásukkal, illetőleg a helyszínről önként nem távoznak el, akkor a rendőrség – akár kényszerítő eszköz igénybevételével is – szétosztatja a rendezvényt. A rendőrség azt is közli, hogy a rendezvény helyszínét milyen irányban hagyják el.

Ha a figyelmeztetés nem vezet eredményre, azt kétszer meg kell ismételni. A tömeg oszlatására – a rendőri kényszerítő eszközök alkalmazására – akkor kerülhet sor, ha a felszólítás és a további két alkalommal megismételt figyelmeztetés ellenére a tömeg nem oszlik szét.

A rendezvény felosztatása során, ha a tömeg magatartására figyelemmel erre lehetőség van, a rendőrség első intézkedésként igazoltatásokat fogantatosít és azokról igazoltató lapokat állít ki. A tömegosztatás tényleges megkezdésére akkor kerülhet sor, ha a tömeg a felszólítás, illetve az igazoltatások ellenére nem oszlik szét. A tömegosztatást a karhatalmi feladatokra vonatkozó előírások szerint kell végrehajtani.

A rendőrség a Testületnek megküldött válaszlevelében a felosztatás okaként számos körülményt felsorolt, ezeket a Testület az alábbiak szerint értékelte.

A.

A rendőrség hivatkozik arra, hogy a demonstráció békétlenné vált, ami által felosztatásának volt helye. Az irányadó jogszabály, a Gytv. 2. § (1) bekezdése szerint a törvény a „békés összejövetelek, felvonulások és tüntetések (a továbbiakban együtt: rendezvény)” vonatkozásában biztosítja a gyülekezési jog gyakorlását. A Gytv. 12. § (1) bekezdése szerint pedig ha „a rendezvény résztvevőinek magatartása a rendezvény törvényességét veszélyezteti, s a rend másként nem állítható helyre, a szervező köteles a rendezvényt felosztatni.”

A Testület ezzel kapcsolatban arra mutat rá, hogy a tömeg, illetve annak egy része éppen azon rendőri fellépés – igazoltatások, „kiemelések” – nyomán vált békétlenné, amelyet a rendőrség már a tömegosztatás keretében alkalmazott. A videofelvételek tanúsága szerint a tömeg szétosztatására az első felszólítás 17 óra 08 perckor hangzott el, ekkor vette tehát kezdetét az Rtv. 59. §-a szerinti intézkedés. A résztvevők a BRFK hivatalvezetőjének levele szerint csak később, 18 óra 07 perckor kezdték kövekkel és üvegekkel dobálni a rendőröket.

Ugyanakkor az oszlatás esetleges jogszerűtlensége sem teszi elfogadhatóvá az oszlatással érintett tömeg jogsértő magatartását. Az ilyen rendőrségi jogsértés szankcióját a Gytv. 14. § (3) bekezdése irányozza elő, amelynek értelmében „ha a rendezvényt felosztatják, a rendezvény résztvevője a felosztatástól számított tizenöt napon belül pert indíthat a felosztatás jogellenességének megállapítására.” A

jogellenes oszlatás nyomán kialakult békétlenség vagy bűncselekményt is megvalósító tevékenység tehát nem a jog által elvárt reakció, hanem olyan jogellenes magatartás, amely a további rendőri intézkedéseknek, így akár az oszlatás folytatásának is megfelelő alapjául szolgálhat, amennyiben a jogszabályi feltételek fennállnak.

Ezért tehát az vizsgálendő, hogy a rendőrököt dobáló csoport magatartása „jellegadónak” volt-e tekinthető, és megalapozta-e az egész rendezvény feloszlatását. E kérdés eldöntésében a videofelvételek mellett a Testület támaszkodott az állampolgári jogok országgyűlési biztosának az AJB 4721/2009. számú ügyben írt jelentésére is, amely szerint a földön ülő csoporttól jól elkülöníthető volt a rendőrököt megtámadó csoport, amellyel szemben azonban a rendőrség nem lépett fel. A Testületben a felvételek megtekintése után az a benyomás alakult ki, hogy békétlenségre több alkalommal került ugyan sor, de mindannyiszor igen rövid ideig tartott, nem vált uralkodóvá a rendezvény szempontjából, és ráadásul az erőszakos magatartást kifejtő csoport a tömeg egészéről leválasztható lett volna.

Ezért a Testület a gyülekezés békétlenségét nem fogadta el az oszlatás jogszerű indokaként.

B.

A Testület ezt követően azt vizsgálta, hogy megvalósult-e a Gytv. 14. § (1) bekezdésében foglalt azon ok, miszerint „bejelentéshez kötött rendezvényt tiltó határozat ellenére” tartottak.

Fontos előrebecsátani, hogy a Testület hatásköre a rendezvények bejelentését tudomásul vevő vagy adott esetben megtiltó határozatok felülbírlására nem terjed ki, azokkal szemben a Gytv. 9. §-ának (1) bekezdése szerint bírósági jogorvoslat vehető igénybe. A Testület a bejelentések rendőri elbírálását csak abból a szempontból vizsgálhatja, hogy azok összefüggésbe hozhatók-e a Gytv. 14. § (1) bekezdése szerinti feloszlatási okokkal.

A Testület jelen állásfoglalás II. rész 2) pontjában részletesen foglalkozik az egyes bejelentésekkel, így itt csak azt szükséges kiemelni, hogy 2009. július 4-ére, az Erzsébet térre egyetlen demonstráció megtartását sem jelentették be, míg a többi helyszínre – Szabadság tér, Kossuth tér és a Szent István tér – a rendőrség a rendezvények megtartását megtiltotta, illetve a bejelentés elbírálására hatáskörrel nem rendelkezett.

A rendőrség álláspontja szerint az Erzsébet téri rendezvény azonos volt a Szent István térre megtiltott rendezvényt, ugyanis mind az ott megjelent tömeg, mind pedig a deklarált cél és a tervezett napirend azonos volt, megállapítható volt továbbá az időbeli folytonosság.

A Gytv. 8. § (1) bekezdése szerint, ha a bejelentéshez kötött rendezvény megtartása a népképviselői szervek vagy a bíróságok zavartalan működését súlyosan veszélyeztetné, vagy ha a közlekedés más útvonalon nem biztosítható, a rendőrség a bejelentésnek a hatóságához való beérkezésétől számított 48 órán belül a rendezvénynek a bejelentésben megjelölt helyszínen, vagy időben való megtartását megtilthatja.

Tekintettel arra, hogy a Gytv. idézett rendelkezése egy rendezvénynek a bejelentésben megjelölt helyszínen, vagy időben való megtartásának tiltását teszi lehetővé, jogszerűen semmilyen más rendezvényre a tiltó határozat hatálya nem terjeszthető ki. A tiltó határozatok indokolása szerint az adott helyszínen a közlekedés más útvonalon nem lett volna biztosítható, ebből azonban nem következik automatikusan az, hogy egy másik helyszínre előzetes vizsgálat nélkül ki lehetne mondani ugyanezt. Ha elfogadjuk a rendőrség álláspontját, az azt jelentené, hogy ha egy adott helyre vagy időpontra létezik hatályos tiltó határozat, akkor a tiltás gyakorlatilag a kibocsátó egész illetékességi területére kiterjed, függetlenül attól, hogy egy másik helyszínen adott esetben megoldható lenne a közlekedés más útvonalon is. Ilyen esetekben valójában a tervezett rendezvény célját (vagy a résztvevők személyét) szankcionálja a rendőrség a feloszlattal, holott az eredeti helyszínen sem a cél jogellenessége miatt született tiltó határozat. Egy ilyen gyakorlat súlyosan korlátozná a gyülekezéshez való alapjogot. Még ha a tömeget, a célt és a napirendet tekintve azonos is volt a két rendezvény, a jelenleg hatályos jogszabályi rendelkezések nem teszik lehetővé egy rendezvény megtartását tiltó határozat területi hatályának kiterjesztését. Ugyanakkor itt szeretné megjegyezni a Testület azt is, hogy a helyszínen álláspontja szerint nem volt megállapítható egyértelműen a Szent István térre tervezett és az Erzsébet téren tartott rendezvény egyezősége. A Testület által megállapított tényállás szerint ugyanis az Erzsébet térre több helyről – így a Szabadság térről, a Kossuth térről, illetve a Szent István térről – verődtek össze emberek, miután mindhárom területet rendőrségi kordon zárta el. Így eltérés mutatkozik a tömeg összetételében, illetve bizonytalan a tervezett napirend is. A rendelkezésre álló információk szerint a rendőrségi oszlatásig nem történt olyan jellegű cselekmény, amiből a tervezett napirendet illetően egyértelmű következtetés lett volna levonható.

A Testület tehát elutasítja a rendőrség azon álláspontját, mely szerint a vizsgált rendezvény tiltó határozat ellenére lett megtartva.

A Gytv. 6. §-a szerint a közterületen tartandó rendezvény szervezését a rendezvény helye szerint illetékes rendőrkapitányságnak, Budapesten a Budapesti Rendőr-főkapitányságnak (a továbbiakban: rendőrség) legalább három nappal a rendezvény megtartásának tervezett időpontját megelőzően kell bejelenteni. A bejelentési kötelezettség a rendezvény szervezőjét terheli.

Az ABH-ban foglaltak szerint azonban ún. spontán, illetve gyors reagálású gyűlésekre a Gytv. 6. §-a nem vonatkozik. „A rendelkezés ugyanis a közterületen tartandó „rendezvény szervezésének” bejelentését írja elő, és a kötelezettséget a szervezővel szemben fogalmazza meg. A bejelentés tartalmi elemeit felsoroló 7. § szerint a

tervezett rendezvénnyel kapcsolatos adatok és előzetes becslések bejelentését írja elő. Ugyanakkor a spontán gyűléseket tervszerűen nem készítik elő szervezők, és nincsen előre meghatározott útvonaluk, napirendjük, rendezők stb.” El kell határolni a spontán gyűlésektől az olyan szervezett összejöveteleket, tüntetéseket, megmozdulásokat is, amelyeket a rendezvényre okot adó esemény miatt csak rövid időn belül lehet megtartani. Ezek az ún. gyors reagálású gyűlések. Az Alkotmánybíróság idézett határozatában megállapította, hogy a Gytv. 1. és 2. §-a az Alkotmány 62. § (1) bekezdésével összhangban lehetővé tesz ilyen rendezvények megtartását is. Ugyanakkor „a Gytv. 6. §-a alapján – mivel közterületen tartott, szervezett rendezvényekről van szó – ezek a gyülekezések bejelentési kötelezettség alá esnek.”

A Testület álláspontja szerint az Erzsébet téri rendezvény az oszlatás megkezdéséig gyors gyülekezésnek minősül a tekintetben, hogy – figyelemmel az ABH-ban meghatározott fogalmi distinkciókra – bizonyos fokú szervezettség biztosítva volt azáltal, hogy aznapra több rendezvény megtartását is megszervezték, és az Erzsébet téren gyülekező emberek túlnyomó többsége ezekre az előzetesen bejelentett rendezvényre érkezett, melyeknek volt célja, illetve meghatározott napirendje. Ugyan az Erzsébet téri rendezvényen nem hangzottak el beszédek, egyértelmű, hogy zajlott szimbolikus kommunikáció, a Gytv. értelmezése szerinti közös véleménynyilvánítás, mégpedig azáltal, hogy a megjelentek közül közel kétszázán a Fővárosi Ítéltábla által két nappal korábban jogerősen – a Magyar Gárda Egyesület elválaszthatatlan részeként – feloszlott Magyar Gárda Mozgalom egyenruháját öltötték magukra.

Mind a résztvevők, mind a közvélemény számára nyilvánvaló volt, hogy az Erzsébet téren demonstrálók az általuk „konceptciónak” tartott bírósági eljárások, különösen pedig Budaházy György letartóztatása és a Gárda feloszlása elleni tiltakozásukat fejezték ki. A Magyar Gárda honlapja úgy kommentálta az eseményeket, hogy „a Magyar Gárda Mozgalom tagjai részt vettek a politikai foglyok igazságáért és a Magyar Gárda betiltása ellen törvényesen bejelentett, békés demonstráción” (<http://www.magyardarda.hu/node/4212>). Különböző sajtóorgánumok is ilyen értelemben beszéltek a tüntetés céljáról. „A budapesti Erzsébet téren mintegy 200 egyenruhás gárdista demonstrált a Magyar Gárdát feloszlató bírósági ítélet ellen szombaton” (Magyar Nemzet Online: <http://www.mno.hu/portal/647968>). „A tüntetők a magyar gárda feloszlása ellen, a terrorcselekménnyel, robbanóanyaggal való visszaéléssel és emberölés előkészületével is gyanúsított Budaházy György mellett demonstráltak” (Index: http://index.hu/belfold/2009/07/04/a_rendorseg_talalkozott_a_gardistakkal).

Megállapítható tehát, hogy míg az Erzsébet téri rendezvény célja leginkább a szabadság téri, illetve a Szent István téri rendezvények céljaival mutat azonosságot, addig a rendőrség által állított személyi átfedés a panaszos által tartott rendezvény és az Erzsébet téri demonstráció között az oszlatás megkezdésekor nem állhatott fent, figyelemmel arra, hogy a panaszos rendezvényén részt vevő személyek 17 óra 08 perckor kaptak tájékoztatást arról, hogy a Szent István téren nem lesz demonstráció, mivel az oda bejelentett rendezvényt a rendőrség megtiltotta. Ennek megfelelően az ott

gyülekező személyek csak ezt követően indultak el az Erzsébet tér felé, ahol az oszlatásra a biztosítás parancsnoka már korábban, 16 óra 58 perc 55 másodperckor kiadta az utasítást. Ugyanakkor a Szabadság téri rendezvénnyel kapcsolatos állítólagos jogsértések miatti felháborodás, amelynek kifejezése a rendőrség szerint a korábban megtiltott rendezvényekhez kapcsolta volna az Erzsébet téri demonstrációt, a rendelkezésre álló adatok szerint valójában nem jelent meg üzenetként az itt tartott tüntetés folyamán.

A Testület megjegyzi azt is, hogy amikor egy gyülekezés ismérvei – elsősorban pedig a rendezvény célja, mint üzenet – megjelennek, a gyors reagálású, illetve a spontán gyülekezés átalakul be nem jelentett gyülekezéssé. Figyelemmel az ABH rendelkezésire, egy ilyen rendezvény már bejelentési kötelezettség alá esik. A Szabs. tv. 152. § 1) bek. a) pontja szerint, aki a gyülekezési jogról szóló 1989. évi III. törvény hatálya alá tartozó, szervezeten megvalósuló rendezvényt bejelentési kötelezettsége elmulasztásával szervez, százötvenezer forintig terjedő pénzbírsággal sújtható. Amint tehát megállapítható (pl. a külső körülményekből), hogy ki a rendezvény szervezője, a rendőrség megkísérelhetné ezzel a személlyel bejelentetni a rendezvényt, aki ellen gyülekezési joggal való visszaélés szabálysértése miatt eljárás indítható, amennyiben bejelentési kötelezettségének nem tesz eleget. De ha bejelenti a rendezvényt, a rendőrség a Gytv. 8. § (1) bekezdésben foglaltakra figyelemmel megtilthatja a rendezvény megtartását. A határozatnak a szervezővel való közlését követően lehetőséget kell biztosítani arra, hogy a résztvevők a szervező esetleges felszólításának megfelelően elhagyják a területet. Ha ez nem történik meg, fel kell szólítani a tömeget a terület elhagyására az arra való kifejezett hivatkozással, hogy tiltó határozat ellenére tartott rendezvényen vesznek részt. Amennyiben ennek a felszólításnak nem tesznek eleget, a rendezvény feloszlatható. Akkor azonban, ha a szervező megtagadja a bejelentést, vállalva az ezzel járó szabálysértési eljárás megindítását, a gyülekezés csak a Gytv. 14. § (1) bekezdésében foglalt feltételek valamelyikének fennállása esetén oszlatható fel, pusztán annak be nem jelentett jellege miatt nem.

A bejelentés intézménye a gyülekezési jog gyakorolhatósága szempontjából fontos szerepet tölt be. Az Alkotmánybíróság egy 2001-es határozatában kifejtette: „ha a rendezvényt a bejelentésben foglaltaktól eltérő időben, helyen, útvonalon tarthatnák meg minden következmény nélkül, értelmetlenné tenné a bejelentési kötelezettség előírását, illetőleg lehetőséget teremtene a gyülekezési jog visszaélésszerű gyakorlására.” [55/2001. (XI. 29.) AB határozat, ABH 2001, 465.] Ezt az álláspontot az ABH is fenntartotta általános zsinórmértékként, annak ellenére, hogy a bejelentés elmulasztását, mint oszlatási okot az Emberi Jogok Európai Bírósága a Bukta és társai kontra Magyar Köztársaság ügyben (a továbbiakban: Bukta-ügy) hozott ítéletét követően az Alkotmánybíróság alkotmányellenesnek ítélte és megsemmisítette. A Gytv. általános indokolása szerint „a bejelentés célja nem az, hogy az államigazgatási szerv a rendezvényt engedélyezze. A gyülekezési jognak mint alapvető szabadságjognak a gyakorlása nem igényel előzetes állami hozzájárulást. A bejelentés azonban lehetőséget ad arra, hogy az államigazgatási szervek felkészüljenek a gyülekezési jog gyakorlása, illetőleg a közrend, a közlekedés zavartalanságának a biztosítására.” Az előzetes bejelentés nélkül tartott rendezvények esetében tehát

fokozott figyelemmel kell lenni közlekedés rendjének, illetve a gyülekezési jog szabad, külső behatásoktól mentes gyakorlásának biztosíthatóságára. A rendezvényen részt venni szándékozóknek tehát figyelemmel kell lenniük mások szabad mozgáshoz való jogára azáltal, hogy a lehető legkisebb mértékben zavarják csak a közlekedést, illetve kénytelenek vállalni az esetleges külső behatásokkal (pl.: ellentüntetés kapcsolatos) veszélyeket. A Gytv. bejelentéssel kapcsolatos rendelkezései tehát a rendezvényen részt vevők, illetve a részt venni nem kívánó személyek jogait is védik, így kiemelkedő fontosságú ezen rendelkezések megtartása.

C.

A Testület megvizsgálta a rendőrség által hivatkozott harmadik felozlatási okot is. A rendőrség álláspontja szerint a rendezvény mások jogai és szabadságának sérelmével járt két indokból.

Bár a felozlatást foganatosító rendőrök a helyszínen nem jelöltek meg felozlatási okot, a Testület megkeresésére mintegy két hónappal a történetek után, a BRFK hivatalvezetője összefoglaló jelentésében hivatkozott arra, hogy a rendezvény a Gytv. 2. § (3) bekezdésébe ütközött, vagyis az mások jogainak és szabadságának sérelmével járt.

A rendőrségi álláspont szerint a gyülekezési jog gyakorlása – annak térbeli és időbeli kiterjedése szempontjából – általában érinti a gyülekezési jogot gyakorlókon kívüli személyek jogát, elsősorban mozgásszabadságát. Figyelembe kell venni ugyanakkor nemcsak a rendezvényen résztvevők jogát, hanem az egész közösség érdekét, ideértve azokat is, akiket a rendezvény tágabb vagy szűkebb értelemben érint, mint a rendezvény helyszínén vagy ahhoz közel élőket, dolgozókat, közlekedőket. A rendőrség álláspontja szerint továbbá az Erzsébet téri rendezvény esetében a bejelentés hiánya miatt a rendőrségnek nem volt ideje és lehetősége a közlekedés biztosításával járó rendészeti feladatok ellátására, ezért annak megtartása mások jogait (pl. a rendezvényen részt venni nem kívánók mozgásszabadságát) sértette. Hivatkozik harmadrészt a rendőrség arra is, hogy a Fővárosi Ítéltábla 2009. július 2-án szóban kihirdetett ítélete a Magyar Gárdát felozlatta, ez a felozlatás pedig szükségszerűen kiterjedt a Mozgalomra is, annak szervezeti kereteit szüntette meg. Ezt követően a Magyar Gárda honlapján több olyan tartalmú felhívás, közlemény jelent meg, amelyek szerint a Magyar Gárda mozgalom felozlathatatlan, annak tagjai és vezetői a Fővárosi Ítéltábla ítéletét elfogadni nem tudják, hiszen az koncepció eljárásban, politikai nyomásra született. Álláspontjukat megerősítendő a Mozgalom a Budaházy György Baráti Köre és a Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalom 2009. július 4-ére a Szabadság térre bejelentett rendezvényét (amely kapcsán a BRFK megállapította hatásköre hiányát) a Magyar Gárda Egyesület melletti szimpátiatüntetésnek minősítette, melyre a mozgalom tagjait is résztvevőként toborozta. A rendőrség hivatkozott az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény – amelyet Magyarországon az 1993. évi XXXI. törvény hirdetett ki (a továbbiakban: EJE) – 17. cikkére, amely a joggal való visszaélés tilalmát rögzíti E cikk szerint az Egyezmény egyetlen rendelkezését sem

lehet úgy értelmezni, hogy az bármely állam, csoport vagy személy számára jogot biztosítana olyan tevékenység folytatására vagy olyan cselekedet végrehajtására, amely az Egyezményben foglalt jogok és szabadságok megsértésére vagy pedig az Egyezményben meghatározottnál nagyobb mértékű korlátozására irányul. Ez alapján a rendőrség álláspontja szerint, ha egy gyülekezés megtartása, a gyülekezési jog gyakorlása annak tartalma, megnyilvánulási formája, célja alapján lényegében a demokráciát, a jogállamiságot támadja, úgy joggal való visszaélést valósít meg. Márpedig az Erzsébet téri rendezvény megtartása az EJEE-ben biztosított alapjogok nem megengedett, rendeltetésellenes gyakorlásának minősült, hiszen közvetlenül és ténylegesen a demokrácia lényegéhez tartozó jogállamiságot, jogbiztonságot „támadta”, sértve ezáltal a közrendet, köznyugalmat. Ezért megítélésük szerint a jogállam alapértékének sérelme megalapozza a „mások jogainak és szabadságának sérelmével jár” kitétel alkalmazhatóságát, melynek fennállása esetén a rendőrhatalomnak mérlegelés nélkül fel kell oszlatnia az adott rendezvényt. A rendőrség álláspontja szerint a Fővárosi Ítéltábla ítéletének kihirdetése (a szóbeli indoklás ismertetése) olyan médianyilvánosság mellett került sor, amely alapján gyakorlatilag köztudomású tényként lehet elfogadni, hogy a Magyar Gárda mozgalmat is felszámolta a bíróság határozata, ezért a demokratikus alapelvek megsértése tekintetében nincs lényegi jelentősége annak, hogy az ítélet a vizsgált napon még nem volt írásba foglalva. A rendezvény résztvevői e körben tudatosan szembehelyezkedtek a Fővárosi Ítéltábla jogerős döntésével. Az egyesülési jog korlátozása kapcsán a rendőrség – értelmezve a Fővárosi Ítéltábla szóban kihirdetett ítéletét – ebben az értelemben azt is leírta, hogy mások jogai és szabadsága megsértésének megállapításához – függetlenül attól, hogy az alapul szolgáló cselekmény kapcsán született-e jogsértést megállapító döntés – elegendő a jogsérelem absztrakt fennállása. Mindezek alapján – véleményünk szerint – a vizsgált rendezvény a Gytv. 2. § (3) bekezdése alapján feloszlatandó volt.

A Testület a rendőrség álláspontját nem tudta elfogadni az alábbiak miatt. Egy közterületi rendezvény megtartása szükségszerűen azzal jár, hogy az adott terület mások – járókelők, a közelben élők – nem tudják úgy használni, mint amikor ott nem tartanak demonstrációt, azaz a gyülekezési jog gyakorlása óhatatlanul korlátozni fogja e harmadik személyek mozgásszabadságát és esetleg más jogait is. A jogalkotó valóban éppen e versengő jogok kiegyensúlyozása érdekében írta elő a háromnapos bejelentési határidőt.

Az utóbbi időszak fejleményei, az Alkotmánybíróság és az Emberi Jogok Európai Bíróságának döntései alapján azonban egyértelmű, hogy vannak olyan helyzetek, amelyekben ez a határidő nem tartható meg, sőt a spontán demonstrációk kapcsán akár a bejelentés sem történik meg, a rendezvények mégis a gyülekezési jog hatálya alá tartoznak és az állam pozitív intézményvédelmi kötelezettségének körébe esnek.

A rendőrség érvelése nem teljesen alap nélkül való. Elképzelhető olyan helyzet, amelyben a spontán módon létrejött vagy rövid bejelentéssel szervezett rendezvény helyszíne, időpontja, vagy az ott megjelentek száma miatt a megfelelő rendészeti előkészületek hiányában valóban olyan mértékben sérül a harmadik személyek

mozgásszabadsága vagy más joga, hogy a Gytv. 14. §-ában előírt kötelező oszlatási ok bekövetkezik.

Ezt azonban mindig az adott eset konkrét körülményei alapján kell vizsgálni, hiszen egy olyan értelmezés, amely szerint a biztosítás megszervezésének a bejelentés hiánya vagy rövidege miatt előálló nehézsége mindig azt eredményezi, hogy a rendőrség nem tudja a mások jogainak garantálására vonatkozó pozitív állami kötelezettséget megfelelően teljesíteni, így sérül a harmadik személyek joga vagy szabadsága, lehetlenné tenné a spontán vagy gyors reagálású rendezvényeket, hiszen ilyen alapon mindig bekövetkezne a kötelező feloszlatási ok. Ráadásul a Gytv. nem a mások jogait, szabadságát csorbító sérelem bekövetkezésének veszélye, hanem a sérelem tényleges megvalósulásának esetére írja elő a kötelező oszlatást, tehát a jogsérelem absztrakt veszélye nem elégséges indok.

A Testület ezért azt vizsgálta, hogy konkrétan az Erzsébet téren bejelentés nélkül megtartott rendezvény vonatkozásában bekövetkezett-e mások jogainak, szabadságának sérelme abból következően, hogy a rendőrségnek a bejelentés hiánya miatt nem volt elegendő ideje felkészülni a rendezvény biztosítására.

A Testület erre a kérdésre nemleges választ adott. A rendőrség nagy erővel tudott megjelenni az Erzsébet téren, a rendelkezésre álló iratok nem tartalmaznak olyan esetekre utalást, amikor az Erzsébet téri gyülekezés miatt harmadik személyek mozgásszabadságát olyan mértékben érte volna korlátozás, amely a gyülekezési joggal összemérve elérte volna azt a szintet, amelynél már indokolt lett volna az oszlatás. A Testület megítélése szerint tehát a rendőrségnek nem volt jogszabályi felhatalmazása arra, hogy mások jogainak és szabadságának sérelmére hivatkozva az Erzsébet téren tartott rendezvény oszlatását azért kezdje meg, mert az idő rövidegére tekintettel nem tudott eleget tenni a közlekedés biztosításával járó rendészeti feladatainak, és veszélyeztetve látta – a közelben dolgozó, élő, közlekedő – harmadik személyek jogainak érvényesíthetőségét. Ezért a Testület a rendőrség ezen hivatkozását mint a rendezvény feloszlatásának okát nem tudta elfogadni.

Másodsorban a „mások jogainak sérelmét” – mint a rendezvény feloszlatásának Gytv. 14. § (1) bekezdése szerinti indokát – a rendőrség a Fővárosi Ítéltábla 2009. július 2-án kihirdetett jogerős ítélete kapcsán látta igazoltnak, amellyel a bíróság – az elsőfokú ítéletet helybenhagyva, azonban azt a Magyar Gárda Mozgalomra is kiterjesztve – a Magyar Gárda Egyesületet feloszlatta.

A rendőrség tájékoztatása szerint a másodfokú ítélet kihirdetését követően a Magyar Gárda honlapján több olyan tartalmú nyilatkozatot tettek közzé, miszerint a Magyar Gárda „feloszlatatlan”, továbbá hogy az ítélet politikai nyomásra született, azt az érintettek elfogadni nem tudják.

A válaszlevél említi továbbá, hogy a Mozgalom és további szervezetek a fenti álláspontjukat hangsúlyozandó a 2009. június 20-án 2009. július 4-ére a Szabadság

térre bejelentett rendezvényt, amely a „politikai üldözöttek” melletti szimpátiatüntetés lett volna – és amelynek tudomásulvétele kapcsán a rendőrség a Budapest V. kerületi önkormányzat területfoglalási engedélye folytán hatáskörének hiányát állapította meg –, a Magyar Gárda Egyesület melletti szimpátiatüntetésnek minősítették, arra a Mozgalom tagjait is résztvevőként várták.

A rendőrségi levél hivatkozik az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, Rómában 1950. november 4-én kelt Egyezményre (az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről, a továbbiakban: Egyezmény). Álláspontja szerint az Egyezmény joggal való visszaélés tilalmát rögzítő 17. Cikke „egyértelművé teszi, hogy az Egyezményben foglalt jogok – így a gyülekezési jog – gyakorlása nem eredményezheti mások jogainak és szabadságának megsértését vagy korlátozását”. (Az Egyezmény 17. Cikke a következő: „Az Egyezmény egyetlen rendelkezését sem lehet úgy értelmezni, hogy az bármely állam, csoport vagy személy számára jogot biztosítana olyan tevékenység folytatására vagy olyan cselekedet végrehajtására, amely az Egyezményben foglalt jogok és szabadságok megsértésére vagy pedig az Egyezményben meghatározottnál nagyobb mértékű korlátozására irányul.”)

A válaszlevél értékelése szerint az Egyezményben biztosított jogok társadalmi rendeltetése a demokrácia, a jogállam védelme, és amennyiben egy gyülekezés ezen intézményeket támadja, joggal való visszaélést valósít meg. A jogbiztonság sérelmét jelenti ugyanis, ha a beállott jogerőt, a másodfokú bíróság döntését, lényegében a jogrend egészének biztonságát kérdőjelezi meg.

A Magyar Gárda részéről napvilágot látott nyilatkozatok alapján a rendőrség számára egyértelmű, hogy az Erzsébet téren nem spontán, hanem szervezett demonstrációt tartottak – vidékről sokan érkeztek szervezett formában, egyenruhával –, és ezt nem titkoltan azzal a céllal tették, hogy hangot adjanak véleményüknek, mely szerint a feloszlatastról hozott jogerős ítélet számukra elfogadhatatlan és koncepciós eljárás keretében született.

A rendőrség nem tulajdonít jelentőséget annak, hogy a rendezvény időpontjában a másodfokú ítélet még nem volt írásba foglalva, álláspontja szerint ugyanis a döntést olyan fokozott médiafigyelem kísérte, amely miatt az a fejlemény, hogy a bíróság a Magyar Gárda Egyesület részeként a mozgalmat is felszámolta, köztudomású ténynek tekintendő. A rendőrség szerint világos az is, hogy az érintettek tudatosan – az ítéletről tudva – helyezkedtek szembe a Fővárosi Ítéletábla jogerős határozatával.

Mindezekre figyelemmel a rendőrség szerint a július 4-ei Erzsébet téri rendezvény megtartása az Egyezmény 10. és 11. Cikkeiben biztosított véleménynyilvánítási és gyülekezési szabadság „rendeltetésellenes gyakorlását” jelentette, hiszen a jogbiztonságot támadta (amely a demokrácia és a jogállam tartalmi eleme), ezen keresztül sértve a közrendet, köznyugalmat. A jogállam mint alapérték sérelme pedig megalapozza a Gytv. 2. § (3) bekezdése szerinti mások jogainak és szabadságának sérelmét.

A rendőrség szerint a gyülekezési jog kapcsán a jogsérelem absztrakt fennállása elegendő ahhoz, hogy a Gytv. 2. § (3) bekezdés szerinti felosztatási ok bekövetkezése megállapítható legyen.

A rendőrségi álláspont szerint tehát az Erzsébet téri rendezvény felosztatásának a fent kifejtett körülmények miatt a Gytv. 14. § (1) bekezdése alapján további mérlegelés nélkül helye volt.

A Testület a rendőrség indokolását az alábbiakra figyelemmel találta helytállónak.

A Magyar Gárda Egyesület felosztatása iránt indított perben elsőfokon eljáró Fővárosi Bíróság ítélete kimondta, hogy az alperes mozgalom a vele szimbiózisban együtt létező Magyar Gárda Mozgalom működésén keresztül, meghatározó módon olyan tevékenységet végez, amely ténylegesen sérti egyes kisebbségek tagjai egyenlő emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogait. Az elsőfokú bíróság szerint ez a tevékenység elérte azt a szintet, amely szükségessé és arányossá tette a polgári jog oldaláról a legsúlyosabb jogkövetkezmény alkalmazását, ezért a bíróság az Etv. 16. § (2) bekezdés d) pontja alapján az alperesi egyesületet feloszlatta.

A Fővárosi Ítéletábrla 2009. július 2-án kihirdetett ítéletével – melyet a Legfelsőbb Bíróság utóbb helybenhagyott – az elsőfokú döntés helybenhagyta azzal, hogy az egyesület felosztatásának hatályát kiterjesztette a mozgalomra is.

A másodfokú bíróság tehát elfogadta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, miszerint a mások jogait és szabadságát sértő magatartások jelenléte a szervezet és a mozgalom működésében olyan jellegű és mértékű, hogy nincs lehetőség azok szeparált szankcionálására, a jogszabályok szerinti egyedül alkalmas és lehetséges eszköz mások jogainak és szabadságának megvédésére a szervezet felosztatása.

A Testület álláspontja szerint a bíróság által alkalmazott szankció lényege éppen abban áll, hogy a felosztatásról szóló döntés jogerőre emelkedését követően a felosztatott szervezet semmilyen tevékenységet nem folytathat jogszerűen, ideértve korábbi tevékenységének azon részét is, amely egyébként nem ütközne jogszabályba. [Ezt fejezi ki a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (Btk.) 212/A. §-ának megfogalmazása, amely szerint aki a bíróság által felosztatott társadalmi szervezet vezetésében vesz részt, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, vétséget követ el. A büntetőjogi tilalom tehát nem csak arra az esetre vonatkozik, ha valaki a felosztatás alapjául szolgáló tevékenységet, magatartást szervezi, hanem bármely olyan tevékenységre, amely a felosztatott szervezet keretei között zajlik.]

Ilyen szempontból a felosztatást kimondó döntés általános érvényű tartózkodási kötelezettséget előíró „kvázi norma”, hiszen mindenkit véglegesen eltilt attól, hogy a felosztatott szervezet keretei között tevékenységet folytasson. A felosztatott szervezet tevékenységében részt venni ezért jogellenes – még akkor is, ha a jogrendszer az

egyszerű részvételt nem is szankcionálja olyan módon, büntetőjogilag, ahogy azt a vezetővel teszi.

A rendezvények vonatkozásában egyrészt az vizsgálendő, hogy a Magyar Gárda egyenruhájában tartott rendezvény a felosztatott mozgalom továbbműködésének minősül-e, másrészt, hogy amennyiben igen, akkor ez a fentiek szerint jogellenes tevékenység megvalósított-e olyan jogsértést, amely a demonstráció alapvetően békés jellege ellenére megalapozta a rendőrségi oszlatást.

Az egyenruha-viselés tekintetében a másodfokú bírói ítélet szóbeli (majd írásbeli) indokolása valóban tartalmazta, hogy az egyenruha viselése még akkor is a véleménynyilvánítás jogába tartozik, ha az másokban visszatetszést, kellemetlen érzéseket kelt, és a Gárda tevékenysége nem az egyenruha-viselés miatt, hanem a mellett a mozgalom tevékenységének egyéb elemeivel (a vonulásokkal, az elhangzott beszédekkel, a katonai jelleg hangsúlyozásával) együtt jogsértő. Fontos azonban, hogy ez a gondolatmenet az egyesület és a mozgalom felosztatásának indokai között jelenik meg, nem pedig a jövőre vonatkoztatott kijelentésként. Az, hogy a bíróság önmagában az egyenruha miatt nem oszlatta volna fel az egyesületet, nem egyenlő azzal, hogy az egyenruhát a felosztatást követően is viselni lehet, ugyanis az alaphelyzet – éppen az oszlatást kimondó döntés miatt – jelentősen megváltozott.

Az ügyben született bírói döntések az egyesület és a mozgalom összetartozását tényként kezelik: az egyesületet tulajdonképpen a mozgalom keretei között tartott megmozdulások miatt oszlatták fel, a mozgalom tevékenységét az egyesületnek tudva be, aminek logikus folyománya az a következtetés, hogy az egyesület felosztatása után a mozgalom sem tevékenykedhet törvényesen, hiszen az egyúttal az egyesület továbbműködését is jelentené.

A mozgalmat ugyanakkor a külvilág számára szimbólumai testesítik meg, elsősorban is az egyenruha. Egy rendezvény – a megnevezése mellett – attól jelenik meg a Magyar Gárda rendezvényeként, hogy azon a résztvevők a Gárda egyenruháját viselik. Emiatt pedig az egyenruha nyilvános helyen való viselése a jogerős bírói ítélettel felosztatott mozgalom továbbélését jelenti. Amennyiben továbbra is jogszerűen lehetne viselni az egyenruhát – akár nagy tömegeket megmozgató, nyilvános rendezvényeken is –, a bíróság döntése értelmét vesztené, hiszen az egyesület (illetve az azzal összefonódott mozgalom) felosztatása ily módon a gyakorlatot tekintve nem jelentene semmit, az ítélet nem lenne több üres deklarációnál.

Ezért tehát megállapítható, hogy a Magyar Gárda egyenruhájában való demonstráció a felosztatott mozgalom keretei között való tevékenységnek, s ekként jogellenesnek minősül. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy ne lehetne az egyesületet és a mozgalmat feloszlató döntés ellen tiltakozni, ebből a célból demonstrációt tartani (azzal természetesen, hogy az ilyen tiltakozás nem valósíthatja meg a Btk. 268. §-a szerinti „törvény vagy hatósági rendelkezés elleni izgatás” büntetést, amelyet az követ el, aki nagy nyilvánosság előtt, a köznyugalom megzavarására alkalmas módon

törvény vagy más jogszabály, avagy a hatóság rendelkezése ellen általános engedetlenségre uszít). A tiltakozás külsőségei azonban nem lehetnek olyanok, hogy a rendezvény egyúttal a mozgalom továbbműködését valósítsa meg, mivel a mozgalom a jögerős bírói ítéletet követően nem működhet tovább.

Meg kell jegyezni, hogy jelen esetben nem csak a külsőségekből lehetett arra következtetni, hogy a felosztatott Magyar Gárda mozgalom tiltakozásáról van szó, hiszen ezt a mozgalom honlapján szereplő július 2-i felhívás egyértelművé tette: „A Magyar Gárda radikális hazafias szerveződésként elutasítja és leghatározottabban tiltakozik [...] az ötvenes éveket idéző eljárások ellen. A július 4-i demonstráció szervezői [...] a Magyar Gárda felhívásának helyt adva úgy döntött[ek], hogy a demonstráció egyben szimpátiatüntetés is lesz a Magyar Gárda Egyesület mellett, tiltakozva annak koncepció, politikai nyomásra történt betiltása ellen is. Kérjük a gárdistákat, pártolókat, valamint Magyar Gárda-szimpatizánsokat, hogy az Egyesület és a többi jogtalanul zaklatott hazafi melletti szimpátiájuk megnyilvánulásaként jöjjenek el 2009. július 4-én megrendezésre kerülő tiltakozó demonstrációra [...], hogy együtt tiltakozzunk az ötvenes évek újjáéledése ellen. A feloszlatatlan Magyar Gárda ott lesz!” (<http://magyargarda.hu/node/4170>).

Ezután a következő kérdés az, hogy a mások jogainak és szabadságának sérelmére hivatkozva felosztatott mozgalom keretei között szervezett demonstráció sérti-e mások jogait és szabadságát, megvalósítva ezzel a Gytv. 14. §-ában rögzített kötelező oszlatási okot. A Testület álláspontja szerint erre a kérdésre igenlő választ kell adni.

Az egyesülési törvény akkor teszi lehetővé, illetve kötelezővé a bíróság számára valamely társadalmi szervezet felosztatását, ha annak működése a törvény 2. § (2) bekezdésébe ütközik, azaz – jelen esetre vetítve – megállapítható, hogy az egyesülési jognak az adott társadalmi szervezet kereteiben való gyakorlása mások jogainak és szabadságának sérelmével jár. A szövegből egyértelmű, hogy nem a társadalmi szervezet tevékenysége során megvalósított bármely jogsértés jár ezzel a következménnyel, hanem az, ha a jogsértés a társadalmi szervezet működésének, tevékenységének jellegadó jellemzője. Ilyen esetben nem elégséges, ha a bíróság valamely enyhébb szankciót (például a társadalmi szervezet tevékenységének felfüggesztését) alkalmazza, hanem a felosztatás eszközéhez kell folyamodnia.

Az, hogy a jogsértés, a mások jogainak és szabadságának csorbítása jellegadó jellemzője az adott szervezet működésének, azt jelenti, hogy áthatja a teljes működést, annak azon elemeit is, amelyek egyébként, önmagukban jogszerűnek minősülhetnének. A Magyar Gárda Mozgalom vonatkozásában ez úgy fordítható le, hogy az a fenyegetés és jogcsorbítás, amelyet a Fővárosi Bíróság és a Fővárosi Ítéltábla által vizsgált konkrét vonulások (Faddon és Tatárszentgyörgyön) és az azok során elhangzó, a bíróságok által rasszistának és kirekesztőnek, az erőszak szítására alkalmasnak minősített beszédek egyes kisebbségi csoportok – és azok tagjainak – vonatkozásában megvalósítottak, kevésbé konkrét formában, de megvalósul mindazon esetekben, amikor a mozgalom tagjai a mozgalom keretei között lépnek fel.

Ráadásul a felosztatásról hozott bírói döntés után a mozgalmi keretek között való fellépés fokozott fenyegetésként jelenik meg az érintett kisebbségek és tagjaik szempontjából, mivel azt közvetíti, hogy a jogállami intézményrendszer nem képes hatékony védelmet biztosítani számukra, hiszen a felosztatásról hozott döntés ellenére a felosztatással érintett szervezet, mozgalom zavartalanul folytathatja tevékenységét. Ez kellőképpen konkretizálja a mások jogainak és szabadságának sérelmét ahhoz, hogy a rendőri fellépés alapja legyen.

Nyilvánvaló, hogy a Gytv. és az egyesülési törvény szóhasználata nem véletlenül azonos. A két törvény indokolása szó szerint egyező módon tartalmazza a mások jogainak és szabadságának védelmére szolgáló klauzula beiktatását: „Az Egyezségokmány a gyülekezési/egyesülési jog gyakorlásának korlátozhatóságát a részes tagállamok számára az állam biztonsága, a közbiztonság és a közrend, illetőleg a közegészség, a közérkölcös vagy mások jogai és szabadsága védelme érdekében teszi lehetővé. Ezek a fogalmak a nemzetközi joggyakorlat által általánosan elismert és elfogadott olyan érdekek, amelyeknek döntő többségét hazánkban a büntetőjog a Büntető Törvénykönyvben részesíti védelemben. Ennek megfelelően a Javaslat úgy rendelkezik, hogy a gyülekezési/egyesülési jog gyakorlása nem valósíthat meg bűncselekményt vagy bűncselekmény elkövetésére való felhívást, valamint nem járhat mások jogainak és szabadságának sérelmével. Bár a mások jogainak és szabadságának megsértése is megvalósíthat bűncselekményt, azonban e sérelem/jogsértés bűncselekmény elkövetése nélkül is bekövetkezhet, ezért indokolt e védett érdekeket külön is nevesíteni.”

Az azonos szóhasználat és indokolás egyértelműen megteremti a kapcsolatot a két alapjogi törvényben szabályozott intézmények között. Ennek alapján – és a fenti konkrét körülmények figyelembevételével – aggálytalanul megállapítható, hogy egy olyan mozgalom rendezvénye, amelyet azért oszlattak fel, mert működése mások jogait és szabadságát sérti, feloszlatható – mint az összességében jogsértőnek minősített mozgalmi tevékenység egyik eleme – azon az alapon, hogy mások jogait és szabadságát sérti.

Ebben a körben még annak a kérdésnek a vizsgálata szükséges, hogy a kihirdetett, de le nem írt és nem kézbesített ítélet szolgálhatott-e a rendőrség döntésének alapjául. A Testület álláspontja szerint e kérdésre igenlő választ kell adni az alábbiak szerint.

Mindenekelőtt azt kell leszögezni, hogy a rendőrségnek a felosztatott mozgalom keretei között megtartott tüntetést feloszlató aktusa nem tekinthető a társadalmi szervezet felosztatásáról szóló bírósági döntés végrehajtásának – annak ellenére sem, hogy a rendőrségi intézkedés jogszerűségének megítélésékor a bírósági döntés ténye figyelembe vehető volt. A rendőrség a Gytv. hatálya alá tartozó rendezvények biztosítása, kezelése során autonóm módon mérlegeli, hogy az adott rendezvény mások jogait és szabadságát sérti-e. E mérlegelés és azon döntés során, hogy a 2009. július 4-i rendezvényt feloszlattja, a rendőrség indokoltan vette tekintetbe a Magyar Gárda Egyesülettel és mozgalommal kapcsolatban hozott bírósági döntéseket, de hangsúlyozandó: nem csak azért volt jogszerű a rendezvény felosztatása, mert két

nappal korábban született egy jogerős bírósági döntés az Egyesület mozgalmat is magába foglaló feloszlásáról, hanem azért, mert az Egyesület és a mozgalom tevékenységének jellegadó jellemzője volt a mások jogainak és szabadságának megsértése (amint azt a bíróság is megállapította).

A rendőrségi intézkedés jogszerűségének alapja ezért nem a bírósági döntés. Arról van valójában szó, hogy ugyanazon ok (a mozgalom tevékenységét átható jogsértő jelleg) miatt volt a rendőrségi intézkedés jogszerű, amely ok a bíróság döntésének is az alapját képezte. Egyszerűbben megfogalmazva: a rendőrség nem csak a bírósági döntés(eke)t követően oszlathatta fel a Magyar Gárda mozgalom rendezvényeit, hanem a mások szabadságának és jogainak sérelme miatt erre már korábban is lehetősége (illetve ahogy az éppen a bírósági döntésekből kitűnik: Faddon és Tatárszentgyörgyön például bizonyosan kötelezettsége) lett volna.

Ugyanakkor nyilvánvaló, hogy a rendőrség azon döntésének meghozatalakor, hogy a július 4-i rendezvényt feloszlattja, rendkívül nagy mértékben támaszkodott a július 2-án jogerőssé vált bírósági ítéletre, ezért (és a kérdéssel kapcsolatos széles körű, nyilvános jogi vita miatt) meg kell vizsgálni azt is, egyébként alkalmas-e joghatások kiváltására a kihirdetéssel jogerőre emelkedett, de írásba még nem foglalt és a felekkel nem közölt ítélet.

A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 228. § (1) bekezdése szerint az a határozat, amely fellebbezéssel nem támadható meg, a kihirdetésével emelkedik jogerőre, azok a határidők azonban, amelyeket a határozat jogerőre emelkedésétől kell számítani, a határozatnak a féllel történt közlésétől kezdődnek. A Pp. 219. § (1) bekezdése értelmében az ítéletet a felekkel kézbesítés útján kell közölni.

Ennek alapján nyilvánvaló, hogy az ítélet 2009. július 2-án (a kihirdetése napján) jogerőre emelkedett. Egyúttal az is nyilvánvaló, hogy a jelen esetben nincsenek olyan határidők, melyek a közléshez köthetően válnának az ügy szempontjából bármilyen szempontból relevánssá (pl. pénzfizetés, elégtétel adása, kiürítés, birtokba adás, stb.).

A II. fokú ítélet az I. fokú ítéletet helybenhagyta, így helybenhagyta az I. fokú ítéletnek – a feloszlás mellett – azon rendelkezéseit is, mellyel elrendelte a feloszlattott szervezetnek a bírósági nyilvántartásból való törlését és megállapította, hogy az alperesi egyesület bankszámlán levő készpénzvagyona állami tulajdonba kerül.

A bírósági gyakorlat hosszú ideig bizonytalan volt abban a kérdésben, hogy az egyesület megszűnése legfelsőbb szervének a feloszlást vagy az egyesülést kimondó határozatával, illetve a bíróság feloszlást elrendelő vagy megszűnést megállapító jogerős határozatával következik-e be. Az e tárgyban született legkésőbbi, egyben legmagasabb szintű döntés a Legfelsőbb Bíróság 2/2008.KPJE. sz. Jogegységi Határozata. E határozat rendelkező részének I. pontja a következőképp fogalmaz: „I.

Vagyonnal rendelkező társadalmi szervezet (egyesület) nevében – a legfőbb szervének határozatán vagy bírói ítéleten alapuló jogutód nélküli megszűnését követően – jognyilatkozatot csak az általa megbízott felszámoló tehet. A társadalmi szervezet megszűnése a bírósági nyilvántartásból való törléssel következik be”.

A Legfelsőbb Bíróság (LB) a jogbizonytalanságot okozó tényezők és eltérő bírói megközelítések sorra vétele után a polgári jogágra vonatkozó egyéb jogszabályok kontextuális értelmezése alapján arra a következtetésre jutott, hogy „az a jogalkotói szándék állapítható meg, hogy a nyilvántartott jogi személyek esetén a megszűnésükről való döntést és a megszűnés hatályát – a nyilvántartásból való törlést – ugyanúgy két jogi aktussal kívánta szabályozni mint a szervezet megalakulását és létrejöttét”. Az LB szerint a jogalkotó „a jogi személyt – a megszűnéséről szóló döntés ellenére – vagyonának felszámolása, végelszámolása érdekében fennállónak kívánta tekinteni és ebben a körben a jogalanyiságát fenn kívánta tartani abból a célból, hogy a képviselőjében eljáró felszámoló (végelszámoló) a követeléseket behajthassa, a kötelezettségeket teljesíthesse és a megmaradt vagyont a jogszabályokban megjelölt személynek, szervezetnek átadhassa”.

Látható ugyanakkor, hogy a megszűnt vagy felosztatott társadalmi szervezet jogalanyiságának/jogképességének fenntartása (annak törléséig) meglehetősen speciális, ugyanis az LB rámutat, hogy: „a társadalmi szervezetek (egyesületek) esetében vagyonukat csak akkor lehet a törvény szerinti célra fordítani, ha jogképességük – megszűnésük kimondása után is – a vagyonnal való elszámolás céljából fennmarad”. Mindebből az következik, hogy az LB a jogalanyiság fenntartásának kizárólag a vagyonnal való elszámolás céljából tulajdonít jelentőséget, egyúttal megállapítja, hogy: „a társadalmi szervezetek megszűnését előidéző jogi tényeknek az a közvetlen jogkövetkezménye, hogy szervezeti életük megszűnik és nem folytathatják tovább azt a tevékenységet, amelynek gyakorlására létrejöttek. Jogalanyiságuk fenntartását – célhoz kötötten – az a törvényi kötelezettség indokolja, hogy megszűnésük esetén vagyonukról maguknak kell rendelkezniük és ki kell jelölniük azokat a személyeket, akik a hitelezők kielégítését majd azután ezt a rendelkezést teljesítik”.

A Legfelsőbb Bíróság Jogegységi Határozatának szóhasználata teljesen egyértelmű. A megszűnést előidéző jogi tény (pl. a felosztatás a bíróság ítélete útján) közvetlen jogkövetkezménye, hogy a tevékenység, a szervezeti élet nem folytatható, ugyanakkor – célhoz kötötten – a jogalanyiság fennmarad, kizárólag abból a célból, hogy a társadalmi szervezet vagyonáról rendelkezni lehessen és ezt a rendelkezést teljesítsék.

A konkrét ítélethez hasonló analógiával élve: egy személyiségi jogi perben a bíróság I. fokon a jogsértést megállapítja, eltiltja az alperest a jogsértő magatartástól, egyúttal előírja, hogy 15 napon belül adjon nyilvános elégtételt és fizessen meg 300 ezer forint nem vagyoni kártérítést – majd ezt a bíróság II. fokon helybenhagyja. A II. fokú bíróság ítélete a kihirdetés napjával jogerős, ami azt jelenti, hogy beáll a jogerő a jogsértés tényét és az eltiltást illetően – hiszen nyilvánvalóan okszerűtlen lenne, ha a jogsértést még ezután is folytatni lehetne, amíg az ítéletet az alperes kézhez nem kapja.

Egyúttal pedig a Pp. hivatkozott rendelkezésének második fordulata alapján az ítélet kézbesítésétől számított 15 napon belül kell teljesíteni a nyilvános elégtételadást és a nem vagyoni kár megfizetését.

A jelen ügyben hozott ítélet jogereje – hasonló módon – a jogsértés/jogsértő működés megállapítása és a szankció, tehát a felosztatás vonatkozásában a kihirdetéskor beállt. Ebből a szempontból az, hogy a felosztatott társadalmi szervezet törlésére mikor került sor már nem releváns (csupán a vagyonrendezés szempontjából lehet az). Olyan – határidőhöz kötött – kötelezés pedig, ami az ítélet kézbesítésének időpontjához kötődne, a jelen ügyben nem állapítható meg.

Ezt az értelmezést támasztja alá az is, hogy a társadalmi szervezet felosztatásához fűződő jogkövetkezmények más, a polgári jogtól eltérő jogágakban is a felosztatást kimondó ítélet jogerőre emelkedéséhez, nem pedig az ítélet közléséhez, vagy a szervezetnek a nyilvántartásból való törléséhez kapcsolódnak. A Btk. már hivatkozott 212/A. §-a értelmében például „aki a bíróság által felosztatott társadalmi szervezet vezetésében vesz részt, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, vétséget követ el”. A Btk. – Complex Kiadó Kft. Jogtárában elérhető – kommentárja szerint „a Btk. 212/A. §-ban rögzített bűncselekmény csak szándékos elkövetés esetén büntetendő. Az elkövető tudatában kell legyen annak, hogy a társadalmi szervezet felosztatását kimondó bírósági határozat jogerőre emelkedett.” A HVG-Orac által kiadott büntetőjogi szakkönyv vonatkozó fejezete szerint a „bűncselekmény szándékosan követhető el, amelyhez annak ismerete szükséges, hogy a társadalmi szervezetet a bíróság jogerősen feloszlatta” (Dr. Belovics Ervin – Dr. Molnár Gábor – Dr. Sinku Pál: Büntetőjog. Különös rész. Harmadik, átdolgozott kiadás. HVG-Orac, Budapest, 2003, 241. o.).

A Fővárosi Ítéltábla ítélete tehát szóbeli kihirdetésével jogerőre emelkedett. A kérdés, hogy van-e olyan határidő ennek az ítéletnek a vonatkozásában, amely a Magyar Gárda Egyesület és Mozgalom tevékenységének a felosztatással való megszűnése szempontjából releváns lehet, és ezért jelentőséggel bír az, hogy mikor kézbesítik a perben az egyesületet, mint alperest képviselő személy számára az ítéletet.

A fentiek alapján nyilvánvaló, hogy a Magyar Gárda Egyesület és annak részeként a mozgalom vonatkozásában az a joghatás, hogy a döntés eredményeként tevékenységüket be kell szüntetniük, azt jogszerűen nem folytathatják tovább, 2009. július 2-án, a Fővárosi Ítéltábla ítéletének kihirdetésével és ezáltal jogerőre emelkedésével beállt. Mivel a bírósági döntés ebben a vonatkozásban nem igényel olyan jellegű „végrehajtást”, mint általában a polgári perekben elbírált jogviták, a felosztatott rendezvény kapcsán nem releváns az az érv, hogy az ítélet csak a közléssel válik végrehajthatóvá.

Az ítélet kézbesítésével kapcsolatos, azt a jogszerű rendőri intézkedés alapjának tekintő felvetésekkel szemben rögzíthető, hogy a felosztatás joghatását csak ettől a ponttól elismerő értelmezés azt jelentené, hogy a felosztatást is indokolttá tevően

súlyos jogsértést megvalósító működés folytatható lenne a jogerős ítélet birtokában az ítélet kézbesítéséig vagy akár a szervezet törléséig, ami nyilvánvalóan életszerűtlen és okszerűtlen, egyúttal az ítélet rendeltetésével ellentétes jogértelmezést jelentene.

További szempont e kérdés értékelése kapcsán, hogy az ítélet – és az a tény, hogy annak hatálya a mozgalomra is kiterjed – rendkívül széleskörű nyilvánosságot kapott. Az ítélet szóbeli indokolását rögzítő videofelvétel (lásd pl. a „Jobbik TV” anyagát: <http://www.youtube.com/watch?v=DA8DkfxT8sg>) szerint a bíró e körben a következőket mondta: „Röviden megismételve tehát az Ítéletábla álláspontját, az mondható el, hogy a Magyar Gárda az alperes része, annak szervezeti egysége, ezért a keresetnek helyt adó döntés az alperesi szervezet felszámolásával, szükségképpen a Magyar Gárdára is kiterjed [...]”

A döntésről még 2009. július 2-án és 3-án minden országos napilap beszámolt. A Magyar Nemzet cikke a következőképpen összegezte az ítélet vonatkozó részét: „az elsőfokú ítéletet helybenhagyva a Fővárosi Ítéletábla tegnap jogerősen feloszlatta a Magyar Gárda Hagyományőrző és Kulturális Egyesületet. A döntés annyival túlmegy az elsőfokú határozaton, hogy kimondja: az egyesületnek szerves része a Magyar Gárda Mozgalom, így a felosztatás rájuk is vonatkozik. [...] A bíróság [...] elutasította azt a védekezést, amely az egyesület és a mozgalom különállására hivatkozott. Az ítéletábla szerint az egyesület által életre hívott mozgalom egy anyaszervezeten belüli közösség, ráadásul ha egy társadalmi szervezet a céljait egy másik szervezeten keresztül valósítja meg, akkor nem hivatkozhat különállóságára (<http://www.mno.hu/portal/647605>). A Magyar Hírlap cikke szerint „Helybenhagyta az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság tavaly decemberben hozott határozatát, és jogerősen feloszlatta a Magyar Gárda Egyesületet a Fővárosi Ítéletábla polgári tanácsa. [...] A bíróság úgy értékelte, hogy a Magyar Gárda Mozgalom az egyesület – ennek felosztatását kezdeményezte az ügyészség – szerves része, így a határozat kiterjed a mozgalomra is, amelynek szervezeti kereteit szünteti meg az ítélet” (http://www.magyarhirlap.hu/belfold/feloszlattak_a_garda_egyesuletet.html).

Mivel azon személyek döntő többségének, akik az Erzsébet téri demonstráción részt vettek, egyébként sem kézbesítette volna az ítéletet a bíróság (hiszen nem voltak az eljárásban felek), megállapítható, hogy egyébként is csak azokból a forrásokból (a különböző médiaorgánumból) tájékozódhattak volna a döntésről, amelyek már 2009. július 3-án tudósítottak a rendezvény megítélése szempontjából releváns körülményekről. (Nevezetesen arról, hogy a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon értékelésével, hogy az egyesület működése mások jogait és szabadságát sérti, valamint hogy a döntés hatálya a mozgalomra is kiterjed). Éppen ezért ezeket a személyeket nem-jogi értelemben sem érte hátrány amiatt, hogy a részvételükkel tartott rendezvénynt még az ítélet írásba foglalása előtt feloszlatták.

Ráadásul a résztvevők éppen az ítélettel szemben demonstráltak, azzal kívántak szembe helyezkedni. A résztvevők pontosan tudták – ha sommásan is – hogy a bíróság az Egyesületet és a Gárdát feloszlatta, demonstrációjuknak oka és az alapja éppen ez volt.

Fentiekre tekintettel a Testület megállapította, a rendőrség megalapozottan hivatkozott arra, hogy a rendezvényt a mások jogainak és szabadságának sérelme miatt, a Gytv. 14. §-a alapján oszlatta fel.

Mindezek alapján a Testület arra az álláspontra jutott, hogy nem sérült a gyülekezéshez való alapvető jog sérelme azáltal, hogy a rendőrség egy, a mások jogait és szabadságát sértő gyülekezést feloszlattott.

2) A 17 óra 8 perckor elkezdődő felszólításokban ugyanakkor a rendőrség csak arra hivatkozott, hogy a jelenlévő demonstrálók jogsértő magatartást tanúsítanak, azt nem jelölte meg, hogy milyen jogszabályi rendelkezést sértenek meg a terület elhagyására felszólított személyek. Az Rtv. 20. § (2) bekezdése szerint a rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Ez a szabály azonban az intézkedésekre és nem kényszerítő eszköz alkalmazására szól – mely utóbbi esetben a törvényi elvárás arra terjed ki, hogy a panaszjogáról az érintettet (akár utólag) tájékoztassák. A tájékoztatási kötelezettséget a tömegoszlátásra vonatkoztatva az Rtv. 59. §-a fogalmazza meg. Az (1) bekezdés egyrészt utal a szétoszlásra irányuló felszólításra, mint kötelező tartalmi elemre, a (2) bekezdés pedig kifejezett kötelezettségként rögzíti azt, hogy a tömegoszlátás keretében alkalmazható eszköz, intézkedés alkalmazása előtt a tömeget előzetesen figyelmeztetni kell. Az Rtv. 61. § (1) bekezdése szerint valamennyi kényszerítő eszköz alkalmazására előzetesen figyelmeztetni kell az érintettet – ha az eset körülményei lehetővé teszik. A Szolgálati Szabályzat 57. § (1) bekezdése szerint ha a figyelmeztetés a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, a kényszerítő eszköz előzetes figyelmeztetés nélkül is alkalmazható. A Szolgálati Szabályzat 58. § (3) bekezdése előírja, hogy a kényszerítő eszköz alkalmazását jól hallható, közérthető és határozott módon előzze meg: a) a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólítás, „a törvény nevében” szavak előrebocsátásával, b) figyelmeztetés, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik. A Szolgálati Szabályzat 74. § (3) és (4) bekezdése szerint a feloszlátásra irányuló rendőri felszólítást hangosító eszköz alkalmazásával legalább kétszer meg kell ismételni, az utolsó felszólítás során a kényszerítő eszköz alkalmazását kilátásba kell helyezni, valamint a felszólításban közölni kell a helyszínről való eltávozás irányát.

A rendezvények rendjének biztosításával kapcsolatos rendőri feladatokról szóló 15/1990. (V. 14.) BM rendelet 15. § (3) és (4) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik: „A rendőrség a rendezvény feloszlátásakor jól hallható módon – hangosbeszélőn – figyelmezteti a résztvevőket, hogy ha nem hagynak fel a törvényt sértő magatartásukkal, illetőleg a helyszínről önként nem távoznak el, akkor a rendőrség – akár kényszerítő eszköz igénybevételével is – szétoszlátja a rendezvényt. A rendőrség azt is közli, hogy a rendezvény helyszínét milyen irányban hagyják el. Ha a figyelmeztetés nem vezet eredményre, azt kétszer meg kell ismételni.” „A tömeg oszlátására – a rendőri kényszerítő eszközök alkalmazására – akkor kerülhet sor, ha a felszólítás és a további két alkalommal megismételt figyelmeztetés ellenére a tömeg nem oszlik szét.”

A fentiek alapján megállapítható, hogy a jogszabályi előírások nem tartalmaznak általános jellegű előírást, miszerint a tömegosztatás célját, okát, jogalapját – amelyet jelen állásfoglalás III. 2. pontja elemzett – a rendőrségnek minden esetben közölnie kellene. A Testületnek azonban – a tájékoztatási kötelezettség mögötti garanciális megfontolásokat is figyelembe véve – tekintettel kellett lennie arra, hogy a tömegosztatás keretében a rendőrség további intézkedéseket (igazoltatás, átvizsgálás, előállítás) hajtott végre. Ezekre az intézkedésekre pedig alkalmazandó az Rtv. 20. § (2) bekezdésében foglalt szabály, miszerint az intézkedés megkezdése előtt közölni kell az intézkedés ténye mellett annak célját is (hacsak ez az intézkedés eredményességét nem veszélyezteti, azonban erre adat nem merült fel, és nem is életszerű, hogy a hangosítón keresztül elhangzott tájékoztatás esetén ez a veszély fennállna).

Mindezekon túl a Testület korábban már több állásfoglalásában, így a 125/2009. (V. 6.) számú állásfoglalás Indokolása III. részének 3. pontjában kifejtette, hogy „az intézkedő rendőröktől általában (s különösen akkor, ha az intézkedés kiemelt jogokat [...] érint) elvárható, hogy az állampolgárok számára felvilágosítást tudjanak adni intézkedéseik jogszabályi háttéréről.” „Amennyiben a rendőrség – mint kiemelten fontos közhatalmi funkciót ellátó és a társadalmi együttélési normák betartásáért elsődlegesen felelős szerv – részéről fellépő személy eljárása nem felel meg a jogszabályoknak, sérül a tisztességes eljáráshoz való jog, különösen, ha az intézkedő rendőr olyan normákat nem tart be maradéktalanul, amelyeknek éppen az a funkciója, hogy lehetővé tegyék a rendőri intézkedések jogszerűségének valamiféle kontrollját az intézkedés alá vont személy részéről.”

Az adott körülmények között a Testület megállapítása szerint az intézkedés alá vont személy irányába akkor teljesül megfelelően a tájékoztatási kötelezettség, ha értesül a rendőri fellépés mögöttes céljáról, alapjáról, tömegosztatás esetében tehát arról, hogy arra milyen Gytv. szerinti indokkal kerül sor. A Testület álláspontja szerint a megfelelő tájékoztatás kötelezettsége tömeges fellépésnél, amikor nem egyedi, hanem előzetes parancsnoki mérlegelés alapján került sor az intézkedésre, kényszerítőeszköz-alkalmazásra, fokozottabban érvényesül. A tömegosztatásra irányuló parancsnoki utasítás ugyanis éppen a Gytv. szerinti mérlegelés eredményeként lehet jogszerű, és ezt a jogalapot – mint a Szolgálati Szabályzat 73. § (1) bekezdésének utaló szabálya szerinti célt – a többszöri, hangosbemondón közölt tájékoztatás során közölni kell a tömeg tagjaival. Egyedül így érvényesül ugyanis az a garanciális elv, hogy az érintettek a rendőri fellépés indokoltságáról véleményt tudjanak alkotni.

A tájékoztatás a fentiek szerint a széteszlásra irányuló felszólítást – a távozás irányának közlése mellett – megfelelően tartalmazta, azonban a Gytv.-re való általános hivatkozás mellett nem jelölte meg a tömegosztatás közelebbi indokát. Ez a hiányosság különösen annak fényében aggályos, hogy nem csupán a tájékoztatás maradt el, hanem – ahogy azt a rendelkezésre álló adatok mutatják – a rendőrség sem volt az utasítás kiadásakor tisztában azzal, hogy milyen jogalappal alkalmazzák a tömegosztatást, mint kényszerítő eszközt. A Gytv. szerinti osztatási indok a rendőri jelentésekben, sőt az első rendőri levelezésben sem szerepel, csak a BRFK hivatalvezetőjének 2009. szeptemberi levele tartalmazza azt olyan módon, hogy a

tömegosztatás jogalapjaként valamennyi, a Gytv. szerint lehetséges osztatási okot felsorolja.

Azzal tehát, hogy a rendőrség a helyszínen nem jelölte meg a tömegosztatás jogalapját, mint intézkedésének célját megsértette a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő jogát. A Testület itt szeretné felhívni azon kialakult gyakorlatára a figyelmet, mely szerint abban az esetben, ha az intézkedést foganatosító rendőr nem közli az intézkedés indokát, de az intézkedésnek fennállt valamilyen jogszerű indoka, a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét állapítja meg. Jelen esetben erre való tekintettel döntött úgy a Testület, hogy nem a békés gyülekezéshez, hanem a fent említett tisztességes eljáráshoz való jog rendkívül súlyos fokú sérelmét állapítja meg.

VI.

A Testület mindezeket követően megvizsgálta a panaszos igazoltatásának, ruházata átvizsgálásának, előállításának jogalapjának, és időtartamának, illetve a bilincshasználat jogszerűségét is.

A rendőri jelentés szerint az intézkedést foganatosító rendőr 18 óra 54 perckor parancsot kapott a szakaszparancsnoktól, hogy emelje ki a panaszost a tömegből, mivel felszólítás ellenére nem hagyta el a meghatározott területet, a szabálysértést tovább folytatva. A kiemelés 18 óra 55 perckor egy másik rendőr segítségével kezdte meg. A panaszos passzívan ellenállt, kezével a mellette ülőket karolta, lábával pedig az intézkedő rendőr felé rúgott, ezért vele szemben testi kényszert alkalmazott, mely karjai megfogásából és hátra csavarásából állt. A panaszos szabadulni próbált a fogásból, ezért a földön fekvő helyzetben a kezeit a rendőr hátrabilincselte szolgálati patent bilincsekkel. A bilincselés nem okozott sérülést. A panaszossal az eljáró rendőr közölte, hogy a kapott utasításnak megfelelően elő fogja állítani a Gyorskocsi utcai Központi Fogdába, melyet ő megértett. Az intézkedésről videofelvételt készített a Borsod Megyei század Dokumentáló csoportja. A panaszos adatait a KIR rendszerben leellenőrizte, a rendszerben a panaszos nem szerepelt. A ruházat átvizsgálása során a közbiztonságra különösen veszélyes eszköz nem került elő.

A panaszos igazoltatására az Rtv. 29. § (1), átvizsgálására a 31. § (1) bekezdése alapján került sor, míg előállításának indoka a 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulata, vagyis szabálysértés felszólítás ellenére történő továbbfolytatása volt, a II. fordulat szerinti kiegészítéssel, amely szerint ellene az eljárás azonnal lefolytatható volt. Testi kényszer alkalmazására az Rtv. 47. §-a adott lehetőséget, a 48. § (d) pontja szerint pedig ellenszegülés megtörése érdekében került sor bilincshasználatra, 18 óra 55 perctől 20 óra 15 percig.

1) Az Rtv. hivatkozott 29. § (1) bekezdése értelmében a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.

Az idézett rendelkezésnek megfelelően sor kerülhetett a panaszos igazoltatására szabálysértés elkövetése gyanúja miatt. Ennek megfelelően a Testület megvizsgálta, hogy fennállt-e ilyen gyanú.

Jelen Indokolás idézi az országos rendőrfőkapitány nevében 2009. július 3-án kibocsátott tájékoztató levelet, mely felhívja a rendőri szervek figyelmét arra, hogy „önmagában a Magyar Gárdára utaló öltözet viselése, az abban történő nyilvános megjelenés, továbbá olyan rendezvényen való részvétel, amely a közvélemény számára is felismerhető módon azonosítható a Magyar Gárdával, már önmagában alkalmas / alkalmas lehet a garázdaság szabálysértésének megvalósítására”.

Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése szerint: „Akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el.”

A Testület hatásköre alapján azt nem vizsgálhatta, hogy a panaszos magatartásával ténylegesen elkövette-e az említett szabálysértéseket, ugyanakkor a szabálysértési feljelentést megelőző helyszíni intézkedések jogszerűségét és szakszerűségét, illetve a rendőri intézkedés alapjául szolgáló magatartást vizsgálhatta, tehát azt, hogy e magatartás a szabálysértés elkövetésének gyanúját megalapozta-e.

Az Rtv. 19. § (1) bekezdése értelmében a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek – ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik – mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható. A (2) bekezdés szerint a rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az Rtv.-ben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.

Az egyes szabálysértésekről szóló 218/1999. (XII. 28.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Szabs. r.) 40/A. § (1) bekezdése szerint, aki a rendvédelmi szerv hivatásos állományú tagja jogszerű intézkedésének nem engedelmeskedik, ötvenezer forintig terjedő pénzbírsággal sújtható.

A panaszos tagja volt annak a tömegnek, amelynek a tagjait a rendőrség többször felszólította az Erzsébet tér elhagyására. A rendelkezésre álló felvételek alapján megállapítható, hogy a tömegosztatás keretében számos alkalommal elhangzott rendőrségi felszólítás a Gytv.-re történő utalással hívta fel a jelenlévőket a tér elhagyására, míg azon a néhány felvételen, amelyen a demonstráló egyénekkal szembeni rendőri fellépés látszik, az tapasztalható, hogy a rendőrök az egyenruha levételére és a terület elhagyására figyelmeztetnek, majd az oszlásra való felszólítással

szembeni ellenszegülés – azaz a jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség – miatt a szabálysértés felszólítás ellenére történő folytatását jelölik meg az előállítások alapjaként.

Azzal tehát, hogy ennek a felszólításnak nem tett eleget a panaszos, passzívan ellenállt a rendőri intézkedésnek. Az Rtv. ugyan lehetővé teszi az ellenszegülést azokban az esetekben, amikor az intézkedés jogszerűtlensége kétséget kizáróan, mérlegelés nélkül megállapítható, a Testület álláspontja szerint azonban ez a többletkövetelmény nem állt fenn. Ennek megfelelően jogszerűen került sor a panaszos igazoltatására, ugyanis fennállt a jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni ellenszegülés gyanúja, alapjogsérelem tehát nem történt.

2) Az Rtv. 31. § (1) bekezdése szerint akivel szemben személyi szabadságot korlátozó intézkedést foganatosítanak, annak ruházatát a rendőr a támadásra vagy az önveszély okozására alkalmas tárgy elvétele végett, előzetes figyelmeztetés után átvizsgálhatja.

Tekintettel arra, hogy a panaszossal szembeni intézkedést megelőzően az Erzsébet téren összegyűlt tömeg egy része többször támadólag lépett fel a rendőrséggel szemben, a Testület a ruházatátvizsgálást indokoltnak találta, hiszen az intézkedő rendőr nem tudhatta, hogy a panaszos személy szerint részt vett-e a korábbi támadó jellegű cselekményekben. Ezt figyelembe véve – amellett, hogy az intézkedésnek megvolt a jogalapja – a ruházatátvizsgálás nem tekinthető aránytalannak sem. Így a Testület a ruházatátvizsgálást jogszerűnek ítélte, a foganatosított intézkedés nem volt alapjogsértő.

3) A jelentés szerint a panaszos az általa elkövetett szabálysértést felszólítás ellenére is tovább folytatta, és vele szemben az eljárás azonnal lefolytatató volt, mely előállítási okot az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja rögzíti. Ennek értelmében a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja, illetőleg akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható, továbbá akitől tárgyi bizonyítási eszközt kell megszerezni, vagy elkobzás alá eső dolgot kell visszatartani.

A Testület álláspontja szerint az a tény, hogy a panaszos (és társai) többszöri felszólítás ellenére sem hagytak fel jogsértő cselekményükkel továbbfolytatva azt, megalapozta az előállítás jogszerűségét, tekintettel arra, hogy a jogsértő cselekmény abbahagyása más módon nem volt elérhető. Erre való tekintettel, a Testület megállapítása szerint az előállítás tekintetében nem történt alapjogsérelem.

4) A Testületnek vizsgálnia kellett a panaszossal szembeni testi kényszer alkalmazást is.

Az Rtv. 47. §-a alapján a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat.

Az Rtv. 17. § (1) bekezdése az intézkedések és a kényszerítő eszközök alkalmazásának közös elvei és szabályai között kimondja, hogy a rendőrség feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja. Azonban erre a felhatalmazó rendelkezésre is vonatkozik az arányosság követelménye, mint a rendőrség működésével kapcsolatos általános alapelv. Az Rtv. 15. § (2) bekezdése szerint pedig több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár. Ezt a rendelkezést a Szolgálati Szabályzat 58. § (1) bekezdése tovább pontosítja, amikor kimondja, hogy a kényszerítő eszközök Rtv. szerinti meghatározásának sorrendje fokozatosságot is jelent, súlyosabb kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az enyhébb kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre, vagy sikere eleve kilátástalan. Az arányosság követelménye tehát a kényszerítő eszközök alkalmazása tekintetében a fokozatosság követelményét is magában foglalja. A Szolgálati Szabályzat 74. § (5) bekezdése értelmében tömeggel szemben passzív ellenállás esetén testi kényszer alkalmazható.

Tekintettel arra, hogy a panaszos a folyamatosan elhangzó felszólítások ellenére sem távozott a térről, a rendőri intézkedésnek passzívan ellenállva, a Testület álláspontja szerint indokolt és arányos volt vele szemben a testi kényszer oly módon történő alkalmazása, miszerint a rendőrök a panaszos kezét hátrafeszítve emelték ki őt a tömegből, a testi kényszer alkalmazása nem okozott alapjogsérelmet.

Azzal kapcsolatban azonban, hogy a panaszos a rendőr felé rúgott, illetve megpróbált kiszabadulni a fogásból, nem állt a Testület rendelkezésére felvétel. Ugyan a rendőri jelentés hivatkozik arra, hogy az intézkedést a Borsod Megyei Század Dokumentáló Csoportja rögzítette, általuk készített videofelvétel nem került a Testület részére megküldésre. Így a panaszos földre vitelének arányosságáról a Testület nem tudott megnyugtatóan állást foglalni, ezért alapjogsérelmet e körben nem állapított meg.

5) Az Rtv. 48. §-a szerint a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy szökésének megakadályozására, illetve ellenszegülésének megtörésére.

Az indokolás e részére is igaz az, amit a Testület a panaszos földre vitele kapcsán kifejtett, miszerint rendelkezésre álló felvétel hiányában nem tud megnyugtatóan állást foglalni a tekintetben, hogy milyen fokú volt a panaszos ellenállása, és hogy az indokolt-e bilincshasználatot. Így e tekintetben a Testület szintén nem tudott alapjogsérelmet megállapítani.

A Testületnek vizsgálnia kellett a bilincshasználát jogalapja mellett annak időtartamát is. A rendőri jelentés szerint a panaszossal szemben 18 óra 55 perctől 20 óra 15 percig, vagyis 1 óra 20 percen keresztül került sor bilincs alkalmazására. A Testületnek az Rtv. 15. §-ában megfogalmazott arányosság követelményét kellett figyelembe vennie a kérdés megítélésakor. Az Rtv. 15. § (1) bekezdése szerint a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Ugyan a Testület nem tudta megállapítani, hogy jogszerűen került-e sor a bilincs használatára, az időtartam kapcsán azonban szükségesnek tartja kiemelni, hogy az előállítottak befogadását követően csak szűk körben (pl. önkárosítás veszélye) van lehetőség annak fenntartására. A panaszos ellenszegülését a rendőrség már megtörte az Erzsébet téren, onnantól fogva, hogy elhelyezésre került egy rendőrségi intézményben, a Testület megállapítása szerint már nem volt indoka a bilincshasználát fenntartásának. A hosszabb időtartamot befolyásolhatja az előállítottak utaztatásának időtartama is, jelen esetben azonban nem áll a Testület rendelkezésére olyan dokumentum, ami utalt volna arra, hogy a panaszost hosszabb utaztatást követően állították volna elő a Gyorskocsi utcába.

Mindezek alapján, a Testület megállapítása szerint sérült a panaszos személyi szabadsága, illetve emberi méltósága az előállítását követően is fenntartott bilincshasználatkor.

6) Az előállítás időtartamával kapcsolatban a Testület megjegyzi, hogy az Rtv. 15. §-ában megfogalmazott arányosság követelménye arra is irányadó. A rendőri jelentés hivatkozik az előállítás indokai között arra, hogy lehetőség volt az eljárás azonnali lefolytatására, ezért az időtartam arányossága kérdésében a Testületnek meg kellett vizsgálnia azt a kérdést is, hogy erre való hivatkozással jogszerűen lehetett-e több órán keresztül fogva tartani a panaszost. A Testület álláspontja szerint a felszólítás ellenére folytatott szabálysértés megszakítására a lehető legrövidebb tartamú előállítás is elégséges, hiszen a szabadságától megfosztott személy már a hatósághoz vagy illetékes szervhez való beszállítása során sincs abban a helyzetben, hogy a jogsértő magatartást folytassa. Ennek megfelelően az előállítás legfeljebb addig tarthat, amíg az előállítással kapcsolatos és a szabálysértési eljárás megindításához szükséges dokumentációt az előállítás helyszínén a rendőrség felveszi, ezt követően az ilyen alapon előállított személy szabadon bocsátásának van helye. Jelen esetben azonban a rendőri hivatkozás szerint lehetőség volt az eljárás lefolytatására, így e hivatkozás adott esetben megfelelő jogalapot szolgáltat a hosszabb fogvatartásra. Azonban a Testület álláspontja szerint az aznap foganatosított kiugróan magas számú előállítások kétségessé tették az eljárás azonnali lefolytatásának lehetőségét. Az Rtv. fent idézett szakasza az intézkedő rendőr mérlegelésére bízta annak eldöntését, hogy előállítja-e az intézkedés alá vont személyt. Tekintettel arra, hogy a fogva tartást – tartson akár milyen rövid ideig is – súlyosan korlátozza a személyi szabadságot, e mérlegeléskor rendkívül körültekintően kell eljárnia az intézkedő rendőrnek. A panaszost 18 óra 55 perckor vonták intézkedés alá, így a Testület álláspontja szerint kétséges – ha nem valószínűtlen – volt az eljárás azonnali lefolytathatóságának biztosítása. Ezt támasztja alá az a tény is, hogy a panaszost végül 8 óra 3 perccel téve anélkül engedték szabadon, hogy vele szemben bármilyen eljárási cselekményt

lefolytattak volna, továbbá az a tény, hogy az orvos 00 óra 10 perckor vizsgálta meg, vagyis kb. 5 órányi fogvatartás elteltével.

Mindezekre való tekintettel, a Testület megállapítása szerint jogszerűen került sor a panaszos előállítására, így személyi szabadságához fűződő joga e tekintetben nem sérült. Sérült ugyanakkor a panaszos személyi szabadsághoz fűződő joga azáltal, hogy aránytalanul hosszú ideig tartották fogva anélkül, hogy vele szemben eljárási cselekményeket foganatosítottak volna.

E körben szükséges még megvizsgálni azt a tény, hogy a panaszos részére kiadott igazolás szerint a panaszos előállításának időtartama 8 óra 3 perc volt.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a Rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Testület részre megküldött iratanyag alapján megállapítható, hogy a panaszos fogvatartása meghaladta a nyolc órás időtartamot, előállításának meghosszabbítására azonban nem került sor. A Testület a fentiekben megállapította a panaszos szabadsághoz és személyi biztonsághoz fűződő alapvető jogának sérelmét az előállítás időtartamának aránytalansága kapcsán, amit e körben is indokolt megállapítani, arra való tekintettel, hogy a 8 órás határidő túllépésével az előállítás elvesztette jogalapját, az időtartam meghosszabbítása hiányában, még akkor is, ha a nyolc órás időtartamot csak jelentéktelen mértékben, 3 perccel lépte túl a rendőrség. A Testület figyelembe vette, hogy a panaszost 18 óra 55 perckor előállították és mintegy öt órával később vizsgálta csak meg egy orvos és az orvosi vizsgálat után is fogva tartották még 2 óra 48 percen keresztül. Az orvosi vizsgálat és a nyolc órás időtartam letelte között a rendőrség rendelkezésére állt több mint két óra, amely idő alatt sor kerülhetett volna a panaszos szabadítására oly módon, hogy az nem okoz alapjogsérelmet.

A Testület tehát a fogva tartás nyolc órás időtartamának túllépése miatt megállapította a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető jogának sérelmét.

7) A Testület álláspontja szerint az előállítás megítélésének szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a rendőrség utóbb nem jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség, hanem garázdaság szabálysértése miatt indított eljárást, mivel a Testületnek azt kellett vizsgálnia, hogy az intézkedés idején fennállt-e valamely, a rendőr által megjelölt szabálysértés szükséges mértékű gyanúja. Az intézkedő rendőr a jelentésében is megjelölte a jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértését mint intézkedésének alapját, és a fentiek szerint ennek gyanúja kétségtelenül fennállt az előállításról való döntés időpontjában.

Az, hogy a rendőrség a későbbiekben nem emiatt, hanem olyan szabálysértés miatt indította meg az eljárást, amelynek a megvalósulása kétséges, olyan – potenciális – jogsértés, amelyet a szabálysértési eljárásban a bíróság „szankcionálhat” az eljárás megszüntetésével, de a Testület eljárásában – minthogy a Testület a konkrét körülmények közötti előállítás jogszerűségét és nem annak utóéletét vizsgálja – nem orvosolható.

VII.

A fentiek alapján a Testület megállapította, hogy nem sérült a panaszos gyülekezéshez való joga, ugyanakkor sérült a tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga, amikor a rendőrség a rendezvény feloszlátása megkezdésekor nem közölte a terület elhagyásának indokát, továbbá a tekintetben, hogy több mint nyolc órán keresztül tartották fogva anélkül, hogy a fogva tartás időtartamát meghosszabbították volna. Ez utóbbival kapcsolatban sérült a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga is. Nem állapítható meg a panaszos emberi méltósághoz, illetve személyi szabadsághoz való alapvető jogának sérelme a helyszínen alkalmazott bilincshasználatkor, megállapítható viszont annak befogadást követően való fenntartása kapcsán. A testi kényszer kapcsán jogszerűen került sor a panaszos szabadsághoz és személyi biztonsághoz való alapvető jogának korlátozására, míg a földre vitel kapcsán ugyanezen jogok sérelme nem állapítható meg. Sérült továbbá a panaszos személyi szabadsághoz való joga fogva tartása időtartama kapcsán.

Mindezen – egyenként és összességükben is – súlyos alapjogsérelmek miatt a Testület a rendelkező részben foglaltak szerint, az Rtv. 93/A. § (6) bekezdése alapján döntött, és állásfoglalását megküldi az országos rendőrfőkapitánynak.

Budapest, 2010. március 17.

Dr. Kaltenbach Jenő
elnök,
előadó testületi tag

Dr. Juhász Imre
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
testületi tag

A Testület az állásfoglalását az alábbi dokumentumokra figyelemmel hozta:

- a panaszos 2009. július 6-án előterjesztett beadványa,
- a BRFK Hivatala 2009. szeptember 15-én kelt 01000-105-796-9/2009. számú átírat,
- Budapest Rendőrfőkapitánya 2009. július 4-én kelt, 01000/36888-1/2009.ált. számú határozata,
- Budapest Rendőrfőkapitánya 2009. július 4-én kelt, 01000/36891-1/2009.ált. számú határozata,
- a BRFK Hivatala 2009. augusztus 13-án kelt, 01000-105-716-7/2009.P. számú átírat,
- az ORFK 2009. szeptember 11-én kelt, 29000/24463/35/2009. RP. számú iratanyaga,
- a BRFK Hivatala 2009. szeptember 8-án kelt, 01000-105-781-6/2009.P. számú átírat,
- a BRFK Hivatala 2009. szeptember 9-én kelt, 01000-105-780-18/2009. számú átírat,
- Budapest Rendőrfőkapitánya 2009. július 03-án kelt, 01000/36775/2009.ált. számú egyedi utasítása,
- Határőrség Országos Parancsnoksága 2002. december 10-én kelt, 16657-1/2002. számú rendszerbevételi javaslata,
- a BRFK Hivatala 2009. szeptember 9-én kelt, 01000/105-794-7/2009.P. számú iratanyaga,
- a rendezvényről készült rendőrségi videofelvételek,
- a 01200-105/16-1/2009. P. számú jelentés,
- a panaszos által 2009. július 4-én 18 óra 55 perckor aláírt nyilatkozat,
- 01020/507557/2009/id. számú jelentés,
- parancsnoki vélemény és kivizsgálás,
- a panaszos részére kiállított igazolás előállításának időtartamáról.

Dr. Juhász Imre és Fráterné dr. Ferenczy Nóra különvéleménye

a Független Rendészeti Panasztestület

104/2010. (III. 17.) számú

állásfoglalásához

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) budapesti lakos panaszos 2009. július 6-án előterjesztett panaszára indult eljárásban a 2010. március 17-én tartott zárt ülésén ellenszavazatunkkal (három „igen” szavazattal) arról döntött, hogy állásfoglalását (a továbbiakban: állásfoglalás) megküldi az Országos Rendőrfőkapitánynak.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben alapjogot súlyosan sértő intézkedésre (is) került sor, ugyanakkor a Testület nem találta alapjog-sértőnek a rendőrség Erzsébet téri intézkedés-sorozatát.

Lényegi elemeit tekintve egyetértünk azzal, ami az állásfoglalás I., II., III. és IV. részében rögzítésre került.

A Testület a tárgyi esetben elrendelt fokozott ellenőrzéssel kapcsolatosan ugyan állást nem foglalt, azonban szükségesnek tartjuk kifejezésre juttatni azon aggályunkat, miszerint a rendőrség az elmúlt években (2006. szeptembere óta) – sok esetben – minden indok nélkül, aránytalanul nagy területre kiterjesztve és indokolatlanul hosszú időtartamra alkalmazza ezt a lényegében törvényes kontroll nélkül igénybe vehető eszközt.

Egyetértünk azzal, hogy a Testület a gyülekezés békétlenségét nem fogadta el az oszlatás jogszerű indokaként (V. 1. A.).

Egyetértünk azzal, hogy a Testület a rendőrség azon, másodsorban említett érvelését nem tudta elfogadni, miszerint a rendezvényt tiltó határozat ellenére tartották (V. 1. B.). Nem tudjuk azonban vállalni e pont azon Testületi megállapítását, miszerint „Az Erzsébet téri rendezvényen nem hangzottak el beszédek, ugyanakkor egyértelmű, hogy zajlott szimbolikus kommunikáció, a Gytv. értelmezése szerinti közös véleménynyilvánítás, mégpedig azáltal, hogy a megjelentek közül közel kétszázan a Fővárosi Ítéltábla által két nappal korábban jogerősen – a Magyar Gárda Egyesület elválaszthatatlan részeként – feloszlott Magyar Gárda Mozgalom egyenruháját öltötték magukra”.

A szimbolikus kommunikáció ugyanis egyrészt nem jogi kategória, másrészt 2009. július 4-én a Magyar Gárda Egyesület, illetve Magyar Gárda Mozgalom még nem számított feloszlottnak (ld. az V. 1. C. ponthoz fűzött magyarázatot)

Az V. 1. C. pontban foglaltak egészében elfogadhatatlanok számunkra.

Ennek elsődleges oka az, hogy kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a rendőrség semmit sem vizsgált autonóm módon, különösen nem a „harmadik felosztási ok”-ot – azaz a rendezvény mások jogainak és szabadságának sérelmével járó jellegét – amelyre – többek közt és utólag – az intézkedés jogszerűségét alapította. A rendőrség ugyanis – az Országos Rendőrfőkapitány utasításától a szóvivőig – előre kilátásba helyezte fellépését, mégpedig egyetlen indok – az oszlatást kimondó bírósági ítélet, illetve a (Magyar Gárda) egyenruha alapján:

Országos Rendőrfőkapitány 2009. július 3-án kelt, majd néhány nappal később visszavont, 22110/09. számú körlevele – ami valamennyi Megyei (Budapesti) Rendőrfőkapitányság vezetőjének, a Készenléti Rendőrség parancsnokának, valamint a Repülőtéri Rendőr Igazgatóság parancsnokának megküldésre került – az alábbi útmutatást tartalmazta az intézkedést foganatosító rendőrök számára.

„A Fővárosi Ítéltábla másodfokú határozata a kihirdetéssel jogerőre emelkedett, ezért 2009. július 2-től a szervezet felosztásának jogkövetkezményei beálltak. Ennek alapján senki sem jogosult a Magyar Gárda vagy erre utaló elnevezést használni, nevében jognyilatkozatot tenni, illetve annak képviselőjében eljárni (pl. rendezvény megtartására vonatkozó bejelentést tenni), a Magyar Gárdára utaló öltözetet viselni, abban nyilvánosan megjelenni. Jogellenesnek tekinthető az is, ha valaki a felosztott szervezet nevében megtartott rendezvényen, vagy egyéb olyan rendezvényen vesz részt, amely a közvélemény számára is felismerhető módon (pl. elnevezések, szimbólumok, zászlók, transzparensok, öltözet, verbális kommunikáció, célok meghatározásán keresztül... stb.) azonosítható a Magyar Gárdával.

A jövőben a rendőri fellépés egységessége érdekében a Magyar Gárda nevében, részvételével, illetve a Magyar Gárdára utaló jelképek, szimbólumok, ruhadarabok viselésével megtartott rendezvényeken, illetve közterületi megjelenés esetében az intézkedések lefolytatása során az alábbiakra figyelemmel kell eljárni.”

Jogszabályellenes módszertani útmutatóként szolgált az intézkedést foganatosító rendőrök számára megküldött 22110/09. számú ORFK körlevél, melyben a még nem végrehajtható, de jogerős ítélet (ld. alább a hatályos perjogi szabályozással kapcsolatos magyarázatot) alapján kerültek előírásra prioritások, igazoltatási és előállítási kötelezettségek a Magyar Gárda egyenruháját viselőkkel szemben (és tegyük hozzá nemcsak „egyenruhások” vonatkozásában).

A rendőrség hivatalos honlapján 2009. július 4-ei keltezéssel (a mai napon is), az alábbi közlemény olvasható:

„Az Országos Rendőr-főkapitányság közleménye

2009.07.04. szombat 14:24

Tájékoztatás a jogerősen megszüntetett Magyar Gárda Egyesület egyenruháiban megjelenő személyekkel szemben foganatosított rendőri intézkedésekről

A mai napon a rendőrség az ország több településén a jogerősen megszüntetett Magyar Gárda Egyesület egyenruháiban, közterületen megjelenő személyekkel szemben foganatosított intézkedéseket, mivel ruházatuk másokban félelmet, megbotránkozást, valamint riadalmat keltett.

A bíróság döntése értelmében a Magyar Gárda Egyesület és a Magyar Gárda Mozgalom csak formailag különül el, egységes képződményként kell kezelni, ezért a jövőben a rendőrség intézkedést fog kezdeményezni, ha gárdista egyenruhában jelennek meg, illetve vonulnak közterületen.

A rendőrség nyomatékosan felhívja a közvélemény figyelmét, hogy ezekben az esetben – élve a jogszabályok adta lehetőségekkel – a leghatározottabban fog fellépni az ilyen személyekkel szemben.

ORFK Szóvivői Iroda”

Megjelent ezen túlmenően a tervezett Szabadság téri rendezvényre készülve, 2009. július 9-én egy szóvivői közlemény, amely már említést sem tesz bírósági ítéletről, és valóban kilátásba helyezi az autonóm vizsgálat alapján történő rendőri fellépést. (Ilyenre egyébként az újjáalakuló Új Magyar Gárda Mozgalom 2009. július 12-ei Szabadság téri rendezvénye kapcsán nem került sor és rendőrök biztonsági ruházat nélkül teljesítettek szolgálatot, a rendezvény szervezőjének kérésére fehér ingben és sötét színű nadrágban). Álláspontunk szerint ez is rámutat a július 4-én tanúsított erőszakos rendőrségi fellépés indokolatlanságára és – ezen túlmenően – az egységes joggyakorlat hiányára a rendőrségi jogalkalmazó tevékenységben.

2009. július 4-én Nyilatkozatokra is sor került: „Ha a bíróság által jogerősen felosztatott Magyar Gárda tagjai egyenruhában jelennek meg közterületen, a rendőrség intézkedni fog ellenük – mondta az MTI-nek szombaton Makula György, az Országos Rendőr-főkapitányság szóvivője, hozzátéve, erre a nap folyamán az ország több településén már sor került” (Index, 2009. július 04. 14:30).

A „mások jogaira és szabadságára” való rendőrségi hivatkozás kapcsán egyetértünk Prof. Dr. Szabó Máté, az Állampolgári Jogok Országgyűlési Biztosának (a továbbiakban: Országgyűlési Biztos) AJB 4721/2009. számú ügyében közzétett jelentésében (a továbbiakban: jelentés) foglaltakkal, mely szerint „a gyülekezési jog eleve csak mások jogainak sérelmével valósítható meg. Az ilyen megközelítés azonban gyakorlatilag a gyülekezési jog teljes korlátozásához, az alapjog ellehetetlenítéséhez vezetne.” A vizsgált ügyben pedig „sem a sérelmet szenvedettek

köre, sem pedig a sértett alapjog nem volt megállapítható”, tehát oszlatás indokául ezért sem szolgálhatott.

Fontos leszögezni, hogy a tárgyi demonstráció békés volt és álláspontunk szerint gyors/spontán, ezáltal autonóm módon sem lehetett volna arra a következtetésre jutni, hogy fennáll a rendőrség oszlatási kötelezettsége. A Testület érvelésében azonban nem itt van a hangsúly és ezért most mellőzésre kerül a gyors/spontán és békés gyülekezéssel kapcsolatos elemzés, már csak azért is, mert épp a rendőri intézkedés hatására, mintegy ellenreakcióként volt tapasztalható – elszigetelten – néhány személy részéről békétlen magatartás. Ezzel összefüggésben – hivatkozva Országgyűlési Biztos Jelentésében foglaltakra is – az Erzsébet téren 2009. július 4-én tartott békés demonstráció feloszlatásával a rendőrség súlyos jogsértést követett el, amikor a fűben ülő személyeket a helyszínről elhurcolta. Az Országgyűlési Biztos is megállapította, hogy »a különböző tárgyakkal „felszerelkezett” személyek köre alapvetően jól megkülönböztethető volt a földön ülőktől«. Ez pedig indokolatlanná tette a békésen üldögélő demonstrálókkal szemben – a rendőrség által – foganatosított tömegkezelést.

Jelen különvéleményben elsősorban azon szilárd perjogi álláspontunkat szeretnénk kifejteni, amely egyértelművé teszi, hogy a Fővárosi Bíróság 2009. július 2-án kelt ítélete (a továbbiakban: Ítélet) nem volt végrehajtható állapotban, ily módon arra hivatkozva a rendőrség nem intézkedhetett. Mielőtt részletekbe bocsátkoznánk, megjegyeznénk, hogy nem kívánunk abban a kérdésben állást foglalni: miként léphet egy még folyamatban lévő polgári perben a jogalkalmazó (rendőrség) egy másik jogalkalmazó (bíró) helyébe, és mutat rá fellépésekor annak ítéletére, mint törvényekkel szabályozott tevékenységén túlmutató felhatalmazás „forrására”? Ez ugyanis olyan problémakört érint, amelynek eldöntése nem a Panasztestület kompetenciájába tartozik.

Meg kellett vizsgálni, hogy a hatályos perjogi szabályozást figyelembe vette-e a rendőrség 2009. július 4-én az Erzsébet téren.

Ennek érdekében álljanak itt az egyértelmű jogszabályi rendelkezések. A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 228. §-ának (1) bekezdése szerint „Az a határozat, amely fellebbezéssel nem támadható meg, kihirdetésével (218. §) emelkedik jogerőre; azok a határidők azonban, amelyeket a határozat jogerőre emelkedésétől kell számítani, a határozatnak a féllel történt közlésétől (219. §) kezdődnek”. A vizsgált esetben tehát nem az a kérdés, hogy a ítélet 2009. július 4-én jogerős volt-e, hanem az, hogy végrehajtható volt-e.

A Pp. 219. §-ának (1) bekezdése szerint „Kézbesítés útján kell közölni: a) az ítéletet a felekkel;...” Vagyis nem elég felolvasni a rendelkező részt (mint az 2009. július 2-án az Ítélettel történt), hanem az írásba foglalt ítéletet ki is kell kézbesíteni. Kézbesíteni azonban csak végleges formába öntött – közérthetően: kész – ítéletet lehet. Mint azt idéztük, jogok és kötelezettségek csak a kézbesítés után folyhatnak az Ítéletből, mivel az érintettek a pontos ítéleti szöveget csak ekkor olvashatják a maga egészében. Megjegyezzük, hogy a Fővárosi Bíróság az Ítélet „késleltetett írásba foglalásával” csak

a törvény adta jogával (Pp. 218. §) élt, így az ítélet-hirdetésig nem foglalta írásba az ítélet indokolását, csak rendelkező részét. Ennek következtében az Ítélet kézbesítéséről szó sem lehetett. Már csak azért sem, mert a Pp. nyomatékossítja kézbesítésre vonatkozó előírásait az ilyen esetekre (is): „a felek részére a határozatnak nemcsak a rendelkező részét, hanem indokolását is kézbesíteni kell,…” [Pp. 219. § (2) bek.]

Az a Testületi vélemény, amely sajtóhírekre, internetre – amelyekből állítólag megismerhető volt az Ítélet – degradálja az ítélet teljességének követelményét, jogállamunk sajnálatos válságának megdöbbentő bizonyítéka. A Pp. egyébként – a fentiekén túlmenően – egyértelműen kimondja, hogy „az írásba foglalt ítéletnek tartalmaznia kell: *d*) az ítélet rendelkező részét és indokolását;” [Pp. 220. § (1)]. Az inkriminált, a rendőrség számára hivatkozást jelentő jogforrássá vált „ítélet” ezt nem tartalmazta 2009. július 4-én.

Az ítélet írásba-foglalása, kihirdetése, kézbesítése kapcsán jelzettekén dogmatikailag és időben is túlmutat a Fővárosi Ítéltábla Polgári Kollégiuma [2/2008. (IV.28.) sz. határozat] kollégiumi véleménye, amelyben kimondta, hogy társadalmi szervezet megszűnése – a bírói ítéleten alapuló megszűnés esetét is ideértve – harmadik személyek irányában a bírósági nyilvántartásból való törléssel következik be. A tárgyi esetben ilyen „harmadik személy” a demonstráción részt vevő polgár és a rendőrség is. Egyébként a törlésre az Ítélet esetében csak hetekkel a szóbeli kihirdetés után került sor és azt természetesen megelőzte az írásba-foglalás és a kézbesítés is.

A fentiekre tekintettel álláspontunk szerint súlyosan sérült a panaszosnak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (a továbbiakban: Alkotmány) 62. §-ának (1) bekezdésében biztosított gyülekezési joga.

Az állásfoglalás VI. fejezetének egyes részei, állításai és azok indokolása csak az alábbiak szerint fogadhatók el vagy vetendők el részünkről. Egyetértünk azzal, hogy a Testület állandó gyakorlata a szükségtelenül fenntartott előállítást, mint a személyi szabadságot érintő legsúlyosabb jogkorlátozást, illetve elvonást, súlyos alapjogsérelemnek tekinti, illetve azzal, hogy ez alapján a Testület jelen esetben is megállapíthatónak tartotta a súlyos alapjogsérelemet (VI. 6.). A Testület azon elvi jellegű megállapításával tehát, amelyet az előállítás időtartamával összefüggésben tett, egyetértünk. Ezen túlmenően elfogadhatatlan számunkra az előállítás ténye, a ruházatátvizsgálat is magába foglaló igazoltatás és az azt elfogadó Testületi álláspont (VI. 1., 2., 3.), mivel a rendőri intézkedés, amelynek a panaszos állítólag ellenszegült, nem volt jogszerű (ld. a spontán és békés demonstrációkkal kapcsolatban korábban kifejtetteket). Véleményünk szerint, a fentiek miatt sérült a panaszos személyi szabadsághoz és az abból levezethető személyi integritáshoz fűződő, az Alkotmány 55. §-ának (1) bekezdésében biztosított joga, valamint az Alkotmány 59. §-ának (1) bekezdésében rögzített személyes adatok védelméhez való joga. Mivel már maguk a panaszossal szembeni alapintézkedések (oszlátás, igazoltatás és ruházatátvizsgálás, előállítás) sem voltak jogszerűek, ezért az azok végrehajtásához alkalmazott testi kényszer és bilincs önmagukban alkalmasak az alapjogsérelem megállapítására. A panaszossal szembeni testi kényszer, majd bilincs alkalmazás (VI. 4., 5.) álláspontunk

szerint sértette a panaszos Alkotmány 54. §-ában biztosított emberi méltósághoz való jogát. A demonstráció abbahagyására és a terület elhagyására irányuló felszólítások – miután a figyelmeztetést követő jogszerűtlen rendőri intézkedés részének tekinthetőek – már önmagukban is sértették a panaszos Alkotmány 2. §-ából levezethető tisztességes eljáráshoz fűződő jogát. Egyetértünk azzal a Testületi véleménnyel, miszerint az oszlatás oka közlésének elmaradása miatt sérült azonban a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga (is) (V. 2.).

Természetesen az állásfoglalás VII. pontjában foglaltak sem tükrözik véleményünket, kivéve azokat, ahol alapjogsérelmet megállapította a Testület is.

Budapest, 2010. március 17.

Dr. Juhász Imre
elnökhelyettes

Frtáterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Független Rendészeti Panasztestület